

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1158/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1165/98 dotyczące krótkoterminowych statystyk ... 1
- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1159/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2236/95 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie sieci transeuropejskich 16
- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1160/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniające Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, w zakresie dostępu służb odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen ⁽¹⁾ 18
- ★ Rozporządzenie (WE) nr. 1161/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie sporządzania kwartalnych niefinansowych sprawozdań przez sektor instytucjonalny 22
- ★ Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię oraz zmieniająca dyrektywę Rady 92/42/EWG, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/57/WE i 2000/55/WE 29
- ★ Dyrektywa 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniająca dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych 59

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2005/516/WE

- ★ Decyzja Komisji z dnia 22 kwietnia 2005 r. ustanawiająca Zespół Doradczy ds. Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem 70

Cena: 18 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1158/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1165/98 dotyczące krótkoterminowych statystyk**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1165/98 ⁽³⁾ ustanowiło wspólne ramy podstawowe dotyczące gromadzenia, tworzenia, przekazywania i oceny wspólnotowych statystyk dotyczących przedsiębiorstw do celów analizy cyklu gospodarczego.

(2) Wprowadzenie w życie rozporządzenia (WE) nr 1165/98 za pomocą rozporządzeń Komisji (WE) nr 586/2001 ⁽⁴⁾, (WE) nr 588/2001 ⁽⁵⁾ i (WE) nr 606/2001 ⁽⁶⁾, dotyczących, odpowiednio, definicji Głównych Grupowań Przemysłowych, definicji zmiennych oraz przyznawania Państwom Członkowskim odstępstw, umożliwiło zdobycie praktycznego doświadczenia, które pozwala określić środki mające na celu dalszą poprawę w zakresie krótkoterminowych statystyk.

(3) W swoim planie działań dotyczącym wymogów statystycznych unii gospodarczo-walutowej (UGW) oraz w kolejnych sprawozdaniach z postępu prac nad wdrażaniem tego planu działań Rada Ecofin określiła dodatkowe podstawowe aspekty dla poprawy statystyk objętych rozporządzeniem (WE) nr 1165/98.

(4) W odniesieniu do swojej polityki pieniężnej Europejski Bank Centralny (EBC) potrzebuje dalszego opracowywania krótkoterminowych statystyk, zgodnie z założeniami dokumentu dotyczącego statystycznych wymogów EBC, w dziedzinie ogólnych statystyk gospodarczych, a w szczególności opracowywać terminowe, wiarygodne i istotne agregaty dla strefy euro.

(5) Komitet ds. programów statystycznych, utworzony na mocy decyzji Rady 89/382/EWG, Euratom ⁽⁷⁾, określił podstawowe europejskie wskaźniki gospodarcze, który wykraczają poza zakres rozporządzenia (WE) nr 1165/98.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 15.6.2004, str. 3.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 lutego 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 162 z 5.6.1998, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 86 z 27.3.2001, str. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 86 z 27.3.2001, str. 18.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 92 z 2.4.2001, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 181 z 28.6.1989, str. 47.

- (6) W związku z tym w rozporządzeniu (WE) nr 1165/98 należy wprowadzić zmiany w dziedzinach o szczególnym znaczeniu dla polityki pieniężnej oraz dla analizy cyklu koniunkturalnego.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Programów Statystycznych.
- (8) Wdrożenie strategii lizbońskiej w zakresie wzrostu i zatrudnienia obejmuje zmniejszenie niepotrzebnego obciążenia przedsiębiorstw i rozpowszechnianie nowych technologii.

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1165/98 wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

a) w jednym akapicie dodaje się następującą literę:

„d) uczestnictwo w europejskich systemach doboru prób koordynowanych przez Eurostat w celu opracowania europejskich danych szacunkowych.

Szczegółowe informacje dotyczące systemów określonych w pierwszym akapicie są określone w załącznikach. Systemy te są zatwierdzane i wprowadzane w życie na podstawie procedury przewidzianej w art. 18.

Europejskie systemy doboru prób są ustanawiane, jeżeli krajowe systemy doboru prób nie spełniają wymogów europejskich. Ponadto Państwa Członkowskie mogą zdecydować się na uczestnictwo w europejskich systemach doboru prób, jeżeli systemy takie umożliwiają znaczne obniżenie kosztów systemu statystycznego lub zmniejszenie obciążenia dla przedsiębiorstw, wynikających z wymogów europejskich. Dane Państwo Członkowskie musi spełniać warunki dotyczące przekazywania odpowiednich zmiennych zgodnie z celem systemu europejskiego, aby móc uczestniczyć w takim systemie. Europejskie systemy doboru prób mogą dotyczyć warunków, poziomu szczegółowości oraz nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych.”;

b) dodaje się następujący akapit:

„Obowiązkowe badania statystyczne są wykorzystywane, aby otrzymać informacje, które są

niedostępne (w wymaganych terminach) z innych źródeł, takich jak rejestry. Badania są przeprowadzane przy użyciu, w stosownych przypadkach, kwestionariuszy elektronicznych lub kwestionariuszy zamieszczonych na stronach internetowych.”;

2) artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

a) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jakość zmiennych jest sprawdzana regularnie przez porównywanie ich z innymi informacjami statystycznymi; porównanie takie jest przeprowadzane przez każde Państwo Członkowskie i Komisję (Eurostat). Dodatkowo kontrolowana jest wewnętrzna spójność zmiennych.”;

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ocena jakości prowadzona jest przez porównanie korzyści z dostępu do danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia przedsiębiorstw, w szczególności małych firm. Do celów takiej oceny Państwa Członkowskie przekazują Komisji na jej żądanie niezbędne informacje, zgodnie ze wspólną metodologią europejską opracowaną przez Komisję w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi.”;

3) artykuł 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po konsultacji z Komitetem ds. Programu Statystycznego Komisja publikuje do dnia 11 lutego 2006 r. podręcznik zaleceń metodologicznych, wyjaśniający zasady wymienione w załącznikach oraz zawierający wskazówki dotyczące krótkoterminowych statystyk.”;

4) artykuł 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja w terminie do 11 sierpnia 2008 r. oraz ponownie co trzy lata w okresie późniejszym składa Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie w sprawie statystyk tworzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w szczególności ich przydatności i jakości, jak również zmiany wskaźników. W sprawozdaniu przedstawia się również porównanie zarówno kosztów systemu statystycznego i obciążenia przedsiębiorstw, jak również korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie będzie również opisywać najlepsze praktyki w zakresie zmniejszenia obciążenia przedsiębiorstw oraz wskazuje sposoby zmniejszania tego obciążenia i obniżania kosztów.”;

5) w art. 17 dodaje się literę w brzmieniu:

Artykuł 2

„j) ustanowienie europejskich systemów doboru prób (artykuł 4).”;

6) załączniki A do D zostają zmienione zgodnie z Załącznikiem.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. STRAW
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ A

W załączniku a do rozporządzenia (WE) nr 1165/98 wprowadza się następujące zmiany:

Zakres

Tekst w pkt a) („Zakres”) otrzymuje brzmienie:

„Niniejszy Załącznik stosuje się do wszystkich rodzajów działalności wyszczególnionych w sekcjach C — E NACE oraz, w stosownych przypadkach, do wszystkich produktów wymienionych w sekcjach C — E CPA (statystyczna klasyfikacja produktów według działalności).”.

Wykaz zmiennych

W tekście w pkt c) („Wykaz zmiennych”) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 dodaje się następującą zmienną:

„Zmienna	Nazwa
340	Ceny importowe”

2) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje dotyczące cen produkcji rynku niekrajowego (nr 312) i cen importowych (nr 340) mogą być podawane przy wykorzystaniu wartości jednostkowych dla produktów pochodzących z handlu zagranicznego lub innych źródeł jedynie wtedy, gdy nie prowadzi to do znaczącego obniżenia jakości w porównaniu do poszczególnych informacji dotyczących cen. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja ustala warunki dla zapewnienia niezbędnej jakości danych.”;

3) ustęp 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Informacje dotyczące cen produkcji i cen importowych (nr 310, 311, 312 i 340) nie są wymagane dla grup, odpowiednio, NACE lub CPA: 12.0, 22.1, 23.3, 29.6, 35.1, 35.3, 37.1, 37.2. Wykaz grup może zostać zmodyfikowany do 11 sierpnia 2008 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”;

4) dodaje się następujący ustęp:

„10. Zmienną dotyczącą cen importowych (nr 340) oblicza się na podstawie produktów CPA. Jednostki importujące według rodzaju działalności można sklasyfikować poza działalnościami zawartymi w sekcjach C-E NACE.”.

Postać

Tekst w pkt d) („Postać”) otrzymuje brzmienie:

- „1. Wszystkie zmienne, jeżeli są dostępne, należy przekazywać w postaci niewyrównanej.
2. Dodatkowo zmienną dotyczącą produkcji (nr 110) i zmienną dotyczącą przepracowanych godzin (nr 220) należy przekazywać w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Jeżeli pozostałe zmienne pokazują wpływ dni roboczych, Państwa Członkowskie mogą również przekazywać takie zmienne w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Wykaz zmiennych, które należy przekazać w postaci wyrównanej dniami roboczymi może zostać zmodyfikowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
3. Dodatkowo Państwa Członkowskie mogą przekazywać zmienne wyrównane sezonowo, jak również mogą przekazywać zmienne w postaci trendów cyklicznych. Jedynie w przypadkach, gdy dane nie są przekazywane w powyższych postaciach, Komisja (Eurostat) może opracować i opublikować serie wyrównane sezonowo oraz serie trendów cyklicznych dla tych zmiennych.
4. Zmienne nr 110, 310, 311, 312 oraz 340 należy przekazywać w postaci wskaźników. Wszystkie pozostałe zmienne należy przekazywać w postaci wskaźników lub liczb bezwzględnych.”.

Okres odniesienia

W pkt e) („Okres odniesienia”) dodaje się następującą zmienną:

„Zmienna	Okres odniesienia
340	miesiąc”

Poziom szczegółowości

W tekście w pkt f) („Poziom szczegółowości”) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ustępy 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Wszystkie zmienne, z wyjątkiem zmiennej dotyczącej cen importowych (nr 340), należy przekazywać na poziomie sekcji (jednoliterowym), podsekcji (dwuliterowym) i na dwucyfrowym poziomie działu NACE. Zmienna 340 jest przekazywana na poziomie sekcji (jednoliterowym), podsekcji (dwuliterowym) i na dwucyfrowym poziomie działu CPA.
2. Dodatkowo w przypadku sekcji D NACE, wskaźnik produkcji (nr 110) oraz wskaźnik cen produkcji (nr 310, 311, 312) należy przekazywać na trzycyfrowym i czterocyfrowym poziomie NACE. Wskaźniki dotyczące produkcji i cen importowych przekazywane na trzycyfrowym i czterocyfrowym poziomie muszą reprezentować co najmniej 90 % całkowitej wartości dodanej dla każdego Państwa Członkowskiego z sekcji D NACE w danym roku bazowym. Nie ma konieczności przekazywania tych zmiennych na powyższych poziomach szczegółowości przez te Państwa Członkowskie, których całkowita wartość dodana z sekcji D NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 4 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.”;

2) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

- „4. Dodatkowo wszystkie zmienne, z wyjątkiem zmiennych dotyczących obrotu i nowych zamówień (nr 120, 121, 122, 130, 131, 132) należy przekazywać dla przemysłu ogółem określonego w sekcjach C-E NACE oraz dla głównych grupowań przemysłowych (MIGs) określonych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 586/2001 (*).

(*) Dz.U. L 86 z 27.3.2001, str. 11.”

3) dodaje się następujące ustępy:

- „5. Zmienne dotyczące obrotu (nr 120, 121, 122) należy przekazywać dla przemysłu ogółem określonego w sekcjach C i D NACE oraz dla głównych grupowań przemysłowych z wyjątkiem głównego grupowania przemysłowego, określonego dla działalności związanej z przemysłem energetycznym.
6. Zmienne dotyczące nowych zamówień (nr 130, 131, 132) należy przekazywać dla produkcji ogółem w sekcji D NACE oraz dla wybranych głównych grupowań przemysłowych, określonych w wykazie działów NACE zdefiniowanych w ust. 8 w pkt c) ('Wykaz zmiennych') niniejszego Załącznika.
7. Zmienną dotyczącą cen importowych (nr 340) należy przekazywać dla produktów przemysłowych ogółem w sekcjach C-E CPA oraz dla głównych grupowań przemysłowych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 586/2001 z grup produktów CPA. Tej zmiennej nie muszą przekazywać te Państwa Członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej waluty.
8. W odniesieniu do zmiennej dotyczącej cen importowych (nr 340), zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja może określić warunki stosowania europejskiego systemu doboru prób określonego w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. d).
9. Zmienne dotyczące rynków niekrajowych (nr 122, 132 i 312) należy przekazywać zgodnie z podziałem na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro. Podział ten należy zastosować w odniesieniu do przemysłu ogółem określonego jako sekcje C-E NACE, głównych grupowań przemysłowych, na poziomie sekcji (jednoliterowych), podsekcji (dwuliterowych) oraz na dwucyfrowym poziomie działu NACE. Informacja dotyczące sekcji E NACE nie jest wymagana dla zmiennej 122. Dodatkowo zmienna dotycząca cen importowych (nr 340) należy przekazywać zgodnie z podziałem na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro. Podział ten należy zastosować w odniesieniu do przemysłu ogółem określonego jako sekcje C-E CPA, MIGs, na poziomie sekcji (jednoliterowych), podsekcji (dwuliterowych) oraz na dwucyfrowym poziomie działu CPA. W odniesieniu do podziału na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja może określić warunki stosowania europejskich systemów doboru prób określonego w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. d). Europejski system doboru prób może ograniczyć zakres zmiennej dotyczącej cen importowych do produktów przywożonych z krajów nienależących do strefy euro. Podział na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro dla zmiennych 122, 132, 312 i 340 nie musi być stosowany w tych Państwach Członkowskich, które nie przyjęły euro jako swojej waluty.
10. Państwa Członkowskie, których wartość dodana w sekcjach C, D i E NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 1 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej, przekazują wyłącznie dane dotyczące przemysłu ogółem, MIGs oraz dane na poziomie sekcji NACE lub CPA.”

Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych

W tekście w pkt g) („Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych”) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 niektóre zmienne zostają zmienione lub dodane w następujący sposób:

„Zmienna	Nieprzekraczalne terminy
110	1 miesiąc i 10 dni kalendarzowych
(...)	(...)
210	2 miesiące
(...)	(...)
340	1 miesiąc i 15 dni kalendarzowych”;

2. ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nieprzekraczalny termin może zostać wydłużony o nie więcej niż 15 dni kalendarzowych dla danych na poziomie grup i klas NACE lub CPA.

Państwa Członkowskie, których wartość dodana w sekcjach C, D i E NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 3 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej, nieprzekraczalny termin może zostać wydłużony o nie więcej niż 15 dni kalendarzowych dla danych dotyczących przemysłu ogółem, MIGs oraz danych na poziomie sekcji i działów NACE lub CPA.”.

Badania pilotażowe

W pkt h) („Badania pilotażowe”), skreśla się pozycje 2 i 3.

Pierwszy okres odniesienia

W pkt i) („Pierwszy okres odniesienia”) dodaje się następujące akapity:

„Pierwszy okres odniesienia, za który należy przekazać zmienne dotyczące rynków niekrajowych podzielonych na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro, oznacza okres nie późniejszy niż styczeń 2005 r.

Pierwszy okres odniesienia, za który należy przekazać zmienną 340 oznacza okres nie późniejszy niż styczeń 2006 r., pod warunkiem że stosowany rok bazowy to najpóźniej rok 2005.”

Okres przejściowy

W pkt j) („Okres przejściowy”) dodaje się następujące akapity:

„3. W przypadku zmiennej 340 i podziału na strefę euro i strefę, która nie przyjęła euro dla zmiennych 122, 132, 312 i 340, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, może zostać przyznany okres przejściowy kończący się 11 sierpnia 2007 r.

4. W przypadku zmiany nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych dla zmiennej 110 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, może zostać przyznany okres przejściowy kończący się 11 sierpnia 2007 r.
5. W przypadku zmiany nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych dla zmiennej 210 zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, może zostać przyznany okres przejściowy kończący się 11 sierpnia 2006 r.”.

CZĘŚĆ B

W Załączniku B Do rozporządzenia (WE) NR 1165/98 Wprowadza się następujące zmiany:

Lista zmiennych

W tekście w pkt c) („Lista zmiennych”) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wyłącznie w przypadku gdy nie są dostępne zmienne dotyczące kosztów budownictwa (nr 320, 321, 322), można podawać je w przybliżeniu poprzez wykorzystanie zmiennej dotyczącej cen produkcji (nr 310). Zezwala się na stosowanie takiego rozwiązania do 11 sierpnia 2010 r.”;

- 2) dodaje się następujący ust. 6:

„6. Państwa Członkowskie przeprowadzają badania zlecone przez Komisję i ustalone w drodze konsultacji z Państwami Członkowskimi. Badania te są przeprowadzane z uwzględnieniem korzyści wynikających z gromadzenia danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia przedsiębiorstw w celu:

- a) oceny możliwości badania kwartalnych zmiennych dotyczących cen produkcji (nr 310) w budownictwie;
- b) określenia odpowiedniej metodologii dla gromadzenia danych i obliczania wskaźników.

Nie później niż 11 sierpnia 2006 r. Komisja przedstawi propozycję definicji mającej zastosowanie do zmiennej dotyczącej cen produkcji.

Państwa Członkowskie przedstawią Komisji sprawozdanie dotyczące wyników badań nie później niż 11 sierpnia 2007 r.

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 Komisja podejmie decyzję, nie później niż do 11 sierpnia 2008 r., czy należy powołać się na art. 17 lit. b) w celu zastąpienia zmiennej dotyczącej kosztów w budownictwie zmienną dotyczącą produkcji począwszy od roku bazowego 2010.”.

Postać

Tekst w pkt d) („Postać”) otrzymuje brzmienie:

- „1. Wszystkie zmienne, jeżeli są dostępne, należy przekazywać w postaci niewyrównanej.
2. Dodatkowo zmienne dotyczące produkcji (nr 110, 115, 116) i zmienną dotyczącą przepracowanych godzin (nr 220) należy przekazywać w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Jeżeli pozostałe zmienne pokazują

wpływ dni roboczych, Państwa Członkowskie mogą również przekazywać takie zmienne w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Wykaz zmiennych, które należy przekazać w postaci wyrównanej dniami roboczymi może zostać zmodyfikowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

3. Dodatkowo Państwa Członkowskie mogą przekazywać zmienne wyrównane sezonowo, jak również mogą przekazywać zmienne w postaci trendów cyklicznych. Jedynie w przypadkach, gdy dane nie są przekazywane w powyższych postaciach, Komisja (Eurostat) może opracować i opublikować serie wyrównane sezonowo oraz serie trendów cyklicznych dla tych zmiennych.
4. Zmienne nr 110, 115, 116, 320, 321 oraz 322 należy przekazywać w postaci wskaźników. Zmienne 411 i 412 należy przekazywać jako wartości bezwzględne. Wszystkie pozostałe zmienne należy przekazywać w postaci wskaźników lub liczb bezwzględnych.”.

Okres odniesienia

Tekst w pkt e) („Okres odniesienia”) otrzymuje brzmienie:

„Okres odniesienia dla zmiennych 110, 115 i 116 wynosi jeden miesiąc. Okres odniesienia dla wszystkich pozostałych zmiennych ujętych w niniejszym Załączniku wynosi co najmniej jeden kwartał.

Państwa Członkowskie, których wartość dodana w sekcji F NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 1 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej przekazują jedynie zmienne 110, 115 i 116 za okres odniesienia wynoszący jeden kwartał.”.

Poziom szczegółowości

W pkt f) („Poziom szczegółowości”) dodaje się następujący ustęp:

- „6. Państwa Członkowskie, których wartość dodana w sekcji F NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 1 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej przekazują jedynie dane dotyczące budownictwa ogółem (na poziomie sekcji NACE).”

Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych

W pkt g) („Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych”) zmienne 110, 115, 116 i 210 otrzymują brzmienie:

„Zmienna	Nieprzekraczalne terminy
110	1 miesiąc i 15 dni kalendarzowych
115	1 miesiąc i 15 dni kalendarzowych
116	1 miesiąc i 15 dni kalendarzowych
[...]	[...]
210	2 miesiące”

Badania pilotażowe

W pkt h) („Badania pilotażowe”), skreśla się pozycje 1 i 3.

Pierwszy okres odniesienia

W pkt i) („Pierwszy okres odniesienia”) dodaje się następujący akapit:

„Pierwszy okres odniesienia, za który należy przekazać zmienne 110, 115 i 116 z miesięcznym okresem odniesienia, oznacza okres nie późniejszy niż styczeń 2005 r.”.

Okres przejściowy

W pkt j) („Okres przejściowy”) dodaje się następujące ust. 3 i 4:

- „3. Okres przejściowy kończący się 11 sierpnia 2007 r. może zostać przyznany w celu zmiany okresu odniesienia dla zmiennych 110, 115 i 116, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
4. Okres przejściowy kończący się 11 sierpnia 2007 r. może zostać przyznany w celu zmiany nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych dla zmiennych 110, 115, 116 i 210, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”.

CZĘŚĆ C

W Załączniku C do rozporządzenia (WE) NR 1165/98 Wprowadza się następujące zmiany:

Lista zmiennych

W pkt c) („Lista zmiennych”) dodaje się następujący ustęp:

- „4. Państwa Członkowskie przeprowadzają badania zlecone przez Komisję i ustalone w drodze konsultacji z Państwami Członkowskimi. Badania te są przeprowadzane z uwzględnieniem korzyści wynikających z gromadzenia danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia przedsiębiorstw w celu:
 - a) oceny możliwości przekazywania kwartalnej zmiennej dotyczącej przepracowanych godzin (nr 220) w handlu detalicznym i naprawach;
 - b) oceny możliwości przekazywania kwartalnej zmiennej dotyczącej płac i wynagrodzeń brutto (nr 230) w handlu detalicznym i naprawach;
 - c) określenia odpowiedniej metodologii dla gromadzenia danych i obliczania wskaźników.

Państwa Członkowskie przedstawią Komisji sprawozdanie dotyczące wyników badań nie później niż 11 sierpnia 2007 r.

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja podejmuje decyzję, nie później niż 11 sierpnia 2008 r., czy należy powołać się na art. 17 lit. b) w celu włączenia zmiennej dotyczącej przepracowanych godzin (nr 220) oraz zmiennej dotyczącej płac i wynagrodzeń brutto (nr 230) począwszy od roku bazowego 2010.”.

Postać

W pkt d) („Postać”) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Wszystkie zmienne, jeżeli są dostępne, należy przekazywać w postaci niewyrównanej.
2. Zmienną dotyczącą obrotu (nr 120) oraz zmienną dotyczącą wolumenu sprzedaży (nr 123) należy również przekazywać w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Jeżeli pozostałe zmienne pokazują wpływ dni roboczych, Państwa Członkowskie mogą również przekazywać takie zmienne w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Wykaz zmiennych, które należy przekazać w postaci wyrównanej dniami roboczymi może zostać zmodyfikowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”.

Poziom szczegółowości

W tekście w pkt f) („Poziom szczegółowości”) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zmienną dotyczącą obrotu (nr 120) oraz zmienne dotyczące deflatora sprzedaży/wolumenu sprzedaży (nr 330/123) należy przekazywać zgodnie z poziomami szczegółowości określonymi w ust. 2, 3 i 4. Zmienną dotyczącą pracowników najemnych (nr 210) należy przekazywać zgodnie z poziomem szczegółowości określonym w ust. 4.”;

- 2) dodaje się następujący ustęp:

„5. Państwa Członkowskie, których obrót w dziale 52 NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 1 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej, przekazują jedynie zmienną obrotu (nr 120) oraz zmienne dotyczące deflatora sprzedaży/wolumenu sprzedaży (nr 330/123), zgodnie z poziomami szczegółowości określonymi w ust. 3 i 4.”.

Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych

Tekst w pkt g) („Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych”) otrzymuje brzmienie:

- „1. W przypadku obrotu (nr 120) oraz deflatora sprzedaży/wolumenu sprzedaży (nr 330/123) zmienne należy przesyłać w terminie dwóch miesięcy, przy zachowaniu poziomów szczegółowości określonych w ust. 2 pkt f) niniejszego Załącznika. Nieprzekraczalny termin może zostać przedłużony o nie więcej niż 15 dni w przypadku tych Państw Członkowskich, których obrót w dziale 52 w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 3 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.
2. W przypadku obrotu (nr 120) oraz deflatora sprzedaży/wolumenu sprzedaży (nr 330/123) zmienne należy przesyłać w terminie jednego miesiąca, przy zachowaniu poziomów szczegółowości określonych w ust. 3 i ust. 4 pkt f) niniejszego Załącznika. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję o przekazywaniu zmiennych dotyczących obrotu oraz deflatora sprzedaży/wolumenu sprzedaży nr 120 i 330/123, przy czym wkłady tych państw są zgodne z podziałem określonym w europejskim systemie doboru prób zdefiniowanym w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. d). Warunki podziału zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
3. Zmienną dotyczącą liczby pracowników najemnych należy przekazywać w terminie dwóch miesięcy po zakończeniu okresu odniesienia. Nieprzekraczalny termin może zostać przedłużony o nie więcej niż 15 dni w przypadku tych Państw Członkowskich, których obrót w dziale 52 w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 3 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.”.

Badania pilotażowe

W pkt h) („Badania pilotażowe”), skreśla się pozycje 2 i 4.

Okres przejściowy

W pkt j) („Okres przejściowy”) dodaje się następujący ust. 4:

- „4. Okres przejściowy kończący się nie później niż 11 sierpnia 2006 r. może zostać przyznany w celu zmiany nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych dla zmiennej 210, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”.

CZĘŚĆ D

W Załączniku D do rozporządzenia (WE) NR 1165/98 wprowadza się następujące zmiany:

Lista zmiennych

W tekście w pkt c) („Lista zmiennych”) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 dodaje się następującą zmienną:

„Zmienna	Nazwa
310	Ceny produkcji”;

- 2) dodaje się następujące ustępy:

- „3. Zmienna dotycząca cen produkcji (nr 310) obejmuje usługi świadczone na rzecz klientów będących przedsiębiorstwami lub osobami reprezentującymi przedsiębiorstwa.
4. Państwa Członkowskie przeprowadzają badania zlecone przez Komisję i ustalone w drodze w konsultacji z Państwami Członkowskimi. Badania te są przeprowadzane z uwzględnieniem korzyści wynikających z gromadzenia danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia przedsiębiorstw w celu:
- oceny możliwości przekazywania kwartalnej zmiennej dotyczącej przepracowanych godzin (nr 220) w pozostałych usługach;
 - oceny możliwości przekazywania kwartalnej zmiennej dotyczącej wynagrodzeń brutto (nr 230) w pozostałych usługach;
 - określenia odpowiedniej metodologii dla gromadzenia danych i obliczania wskaźników;

- d) określenia odpowiedniego poziomu szczegółowości. Dane należy przedstawić według działalności gospodarczych określonych w sekcjach NACE oraz agregatów niższego szczebla niewykraczających poza poziom działów NACE (poziom dwucyfrowy) lub grupowań działów.

Państwa Członkowskie przedstawią Komisji sprawozdanie dotyczące wyników badań nie później niż 11 sierpnia 2007 r.

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja podejmie decyzję, nie później niż 11 sierpnia 2008 r., czy należy powołać się na art. 17 lit. b) w celu włączenia zmiennej dotyczącej przepracowanych godzin (nr 220) oraz zmiennej dotyczącej wynagrodzeń brutto (nr 230) począwszy od roku bazowego 2010.”.

Postać

W tekście w pkt d) („Postać”) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ustępy 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Wszystkie zmienne, jeżeli są dostępne, należy przekazywać w postaci niewyrównanej.
2. Zmienną dotyczącą obrotu (nr 120) należy również przekazywać w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Jeżeli pozostałe zmienne pokazują wpływ dni roboczych, Państwa Członkowskie mogą również przekazywać takie zmienne w postaci wyrównanej dniami roboczymi. Wykaz zmiennych, które należy przekazać w postaci wyrównanej ze względu na dni robocze może zostać zmodyfikowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”;

2. ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

- „4. Zmienną dotyczącą cen produkcji (nr 310) należy przekazywać w postaci wskaźników. Wszystkie pozostałe zmienne należy przekazywać w postaci wskaźników lub liczb bezwzględnych.”.

Okres odniesienia

W pkt e) („Okres odniesienia”) dodaje się następujący akapit:

„Państwa Członkowskie przeprowadzają badania zlecone przez Komisję i ustalone w drodze konsultacji z Państwami Członkowskimi. Badania te są przeprowadzane z uwzględnieniem korzyści wynikających ze skróconego okresu odniesienia w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia przedsiębiorstw w celu oceny możliwości skrócenia okresu odniesienia wynoszącego jeden kwartał dla zmiennej dotyczącej obrotu (nr 120) do okresu odniesienia wynoszącego jeden miesiąc.

Państwa Członkowskie przedstawią Komisji sprawozdanie dotyczące wyników badań nie później niż 11 sierpnia 2007 r.

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 Komisja podejmie decyzję, nie później niż 11 sierpnia 2008 r., czy należy powołać się na art. 17 lit. d) w związku z modyfikacją częstotliwości tworzenia zmiennej dotyczącej obrotu.”.

Poziom szczegółowości

W tekście w pkt f) („Poziom szczegółowości”) wprowadza się następujące zmiany:

1) ustępy 3 i 4 otrzymują brzmienie:

- „3. W przypadku działów 50, 51, 64, oraz 74 NACE, zmienną dotyczącą obrotu powinny przekazywać na poziomie dwucyfrowym jedynie te Państwa Członkowskie, których wartość dodana w tych działach NACE reprezentuje mniej niż 4 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.
4. W przypadku sekcji I NACE, zmienna dotycząca liczby pracowników najemnych (nr 210) powinna być przekazywana na poziomie sekcji jedynie przez te Państwa Członkowskie, których całkowita wartość dodana w sekcji I w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 4 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.”;

2) dodaje się następujące ustępy:

- „5. Zmienną dotyczącą cen produkcji (nr 310) należy przekazywać zgodnie z następującymi rodzajami działalności i grupowaniami NACE:

60.24, 63.11, 63.12, 64.11, 64.12 na poziomie czterocyfrowym;

61.1, 62.1, 64.2 na poziomie trzycyfrowym;

72.1 do 72.6 na poziomie trzycyfrowym;

suma 74.11 — 74.14;

suma 74.2 oraz 74.3;

74.4 — 74.7 na poziomie trzycyfrowym.

NACE 74.4 można pokazać w przybliżeniu jako koszty rozmieszczania reklam.

NACE 74.5 obejmuje całkowitą cenę rekrutacji i udostępniania pracowników.

6. Wykaz działalności i grupowań może zostać zmieniony nie później niż 11 sierpnia 2008 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
7. W przypadku działu 72, zmienną dotyczącą cen produkcji (nr 310) powinny przekazywać na poziomie dwucyfrowym jedynie te Państwa Członkowskie, których obrót w tych działach NACE w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 4 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej.”.

Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych

Tekst w pkt g) („Nieprzekraczalne terminy przesyłania danych”) otrzymuje brzmienie:

„Zmienne są przekazywane po zakończeniu okresu odniesienia przed upływem poniższych nieprzekraczalnych terminów:

Zmienna	Nieprzekraczalne terminy
120	2 miesiące
210	2 miesiące
310	3 miesiące”.

Pierwszy okres odniesienia

W pkt i) („Pierwszy okres odniesienia”) dodaje się następujący akapit:

„Pierwszy okres odniesienia, za który należy przekazać zmienną dotyczącą cen produkcji nr 310 oznacza okres nie późniejszy niż pierwszy kwartał 2006 r. W przypadku pierwszego okresu odniesienia można przyznać odstępstwo na kolejny rok zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, pod warunkiem że rok bazowy to najpóźniej rok 2006.”.

Okres przejściowy

W pkt j) („Okres przejściowy”) dodaje się następujące akapity:

„Okres przejściowy kończący się nie później niż 11 sierpnia 2008 r. może zostać przyznany dla zmiennej nr 310, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18. W odniesieniu do wprowadzania w życie zmiennej nr 310 dla działów 63 i 74 NACE można przyznać dalszy okres przejściowy wynoszący jeden rok, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18. Oprócz tych okresów przejściowych, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Państwom Członkowskim, których obrót w ramach działalności NACE określonych w lit. a) ‘Zakres’ w danym roku bazowym reprezentuje mniej niż 1 % wartości całkowitej dla Wspólnoty Europejskiej, można przyznać kolejny okres przejściowy wynoszący jeden rok.

Okres przejściowy kończący się nie później niż 11 sierpnia 2006 r. może zostać przyznany w celu zmiany nieprzekraczalnych terminów przesyłania danych dla zmiennych 120 i 210, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”.

ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1159/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2236/95 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy finansowej Wspólnoty w zakresie sieci transeuropejskich**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 156 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 2236/95 ⁽³⁾ przewiduje między innymi współfinansowanie badań związanych z projektami stanowiącymi przedmiot wspólnego zainteresowania do kwoty, która zwykle nie przekracza 50 % całkowitych kosztów, zaś maksymalny wkład Wspólnoty w projekty w dziedzinie telekomunikacji nie może przekraczać 10 % całkowitych kosztów inwestycji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 234 z 30.9.2003, str. 23.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 18 listopada 2003 r. (Dz.U. C 87 E z 7.4.2004, str. 22) oraz decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 228 z 23.9.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 807/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 46).

(2) Decyzja nr 1336/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie zbioru wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych ⁽⁴⁾ określa projekty stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania. Doświadczenie wynikające ze stosowania tej decyzji wskazuje, że mniej niż jeden projekt na dwadzieścia obejmuje wprowadzanie usług, zaś pozostałe obejmują badania związane z ich wprowadzeniem. W wyniku tego bezpośrednie oddziaływanie pomocy finansowej w zakresie transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych jest ograniczone.

(3) Koszty wprowadzenia usług transeuropejskich opartych na sieciach elektronicznego przesyłu danych są znacząco wyższe od kosztów porównywalnych usług w obrębie jednego Państwa Członkowskiego ze względu na bariery językowe, kulturowe, prawne i administracyjne.

(4) Stwierdzono, że koszty analiz przygotowawczych dotyczących usług w sektorze telekomunikacyjnym stanowią znaczną część całkowitej kwoty inwestycji niezbędnej do wprowadzenia usługi, w wyniku czego maksymalny dopuszczalny na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2236/95 wkład Wspólnoty jest przeznaczany na tego rodzaju analizy, uniemożliwiając tym samym udzielenie pomocy na wprowadzenie usług. W wyniku tego udzielenie pomocy finansowej na podstawie tego rozporządzenia jak dotąd miało niewielki bezpośredni wpływ na stymulowanie wprowadzania usług.

(5) Pomoc wspólnotowa powinna być przyznawana przede wszystkim na projekty, których celem jest stymulowanie wprowadzania usług, w ten sposób przyczyniając się w jak największym zakresie do rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Dlatego też konieczne jest zwiększenie maksymalnego udziału Wspólnoty, proporcjonalnie do rzeczywistych kosztów wynikających z transeuropejskiego charakteru usługi. Zwiększenie wkładu Wspólnoty powinno jednakże dotyczyć wyłącznie usług interesu publicznego, które muszą pokonać bariery językowe, kulturowe, prawne i administracyjne,

⁽⁴⁾ Dz.U. L 183 z 11.7.1997, str. 12. Decyzja zmieniona decyzją nr 1376/2002/WE (Dz.U. L 200 z 30.7.2002, str. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2236/95 dodaje się następujący akapit:

„W przypadku projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania określonych w załączniku I do decyzji nr 1336/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie zbioru wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych (*), całkowita kwota pomocy wspólnotowej udzielonej na podstawie

niniejszego rozporządzenia może osiągnąć 30 % całkowitych kosztów inwestycji.

(*) Dz.U. L 183 z 11.7.1997, str. 12. Decyzja zmieniona decyzją nr 1376/2002/WE (Dz.U. L 200 z 30.7.2002, str. 1).”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. STRAW
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1160/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****zmieniające Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, w zakresie dostępu służb odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów do Systemu Informacyjnego Schengen****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 71 ust. 1 lit. d),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 9 dyrektywy Rady 1999/37/WE z 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów ⁽³⁾ stanowi, że Państwa Członkowskie wspierają się nawzajem w wykonywaniu tej dyrektywy i mogą wymieniać informacje na poziomie dwustronnym lub wielostronnym, w szczególności w celu kontroli, przed dokonaniem rejestracji pojazdu, jego statusu prawnego, w razie konieczności w Państwie Członkowskim, w którym był on wcześniej zarejestrowany. Kontrola taka może obejmować w szczególności wykorzystanie sieci elektronicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 30.4.2004, str. 1.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 794), wspólne stanowisko Rady z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz.U. C 111 E z 11.5.2005, str. 19), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 2 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 138 z 1.6.1999, str. 57. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/127/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.2004, str. 29).

(2) System Informacyjny Schengen (lub „SIS”), utworzony na mocy postanowień Tytułu IV Konwencji wykonawczej z 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach ⁽⁴⁾ (zwanej dalej „Konwencją z Schengen z 1990 r.”) i włączony w ramy Unii Europejskiej zgodnie z Protokołem załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, ustanawia elektroniczną sieć łączącą Państwa Członkowskie i zawiera, między innymi, dane na temat pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, które zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób. Zgodnie z art. 100 Konwencji z Schengen z 1990 r., dane dotyczące takich pojazdów silnikowych, poszukiwanych w celu zajęcia lub w celu wykorzystania w charakterze dowodu w postępowaniu karnym, wprowadza się do SIS.

(3) Decyzja Rady 2004/919/WE z 22 grudnia 2004 r. dotycząca zwalczania przestępczości transgranicznej związanej z pojazdami ⁽⁵⁾ obejmuje korzystanie z SIS jako integralnej części strategii w zakresie ścigania przestępstw związanych z pojazdami.

(4) Zgodnie z art. 101 ust. 1 Konwencji z Schengen z 1990 r. dostęp do danych wprowadzonych do SIS oraz prawo do ich bezpośredniego przeglądania jest zastrzeżone wyłącznie dla organów odpowiedzialnych za kontrole graniczne oraz inne kontrole policyjne i celne prowadzone w ramach danego kraju, jak również za koordynację tych kontroli.

(5) Artykuł 102 ust. 4 Konwencji z Schengen z 1990 r. stanowi, że dane te zasadniczo nie mogą być wykorzystywane do celów administracyjnych.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 19. Konwencja ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 871/2004 (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, str. 29).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 389 z 30.12.2004, str. 28.

- (6) Służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów i wyznaczone do tego celu w sposób wyraźny powinny mieć dostęp do danych wprowadzonych do SIS, dotyczących skradzionych, przywłaszczonych lub utraconych w inny sposób pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, przyczep i naczep o masie własnej przekraczającej 750 kg oraz skradzionych, przywłaszczonych, utraconych w inny sposób lub unieważnionych świadectw rejestracji pojazdów i tablic rejestracyjnych pojazdów, w celu umożliwienia im sprawdzenia, czy pojazdy zgłoszone im do rejestracji zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób. W tym celu niezbędne jest przyjęcie przepisów zapewniających powyższym służbom dostęp do tych danych oraz zezwolenie im na wykorzystywanie ich do celów administracyjnych związanych z prawidłowym wydawaniem świadectw rejestracji pojazdów.
- (7) Państwa Członkowskie powinny podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w wypadku wyjawienia wpisu zostały podjęte środki określone w art. 100 ust. 2 Konwencji z Schengen z 1990 r.
- (8) W zaleceniu Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2003 r. skierowanym do Rady w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) przedstawiono szereg istotnych problemów i rozważań dotyczących rozwoju SIS, w szczególności w odniesieniu do dostępu do SIS prywatnych instytucji, takich jak służby zajmujące się rejestrowaniem pojazdów.
- (9) Jeżeli służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów nie są służbami rządowymi, dostęp do SIS powinien być udzielany pośrednio, to znaczy za pośrednictwem organów, o których mowa w art. 101 ust. 1 Konwencji z Schengen z 1990 r., odpowiedzialnych za zapewnienie zgodności ze środkami przyjętymi przez te Państwa Członkowskie zgodnie z art. 118 tej Konwencji.
- (10) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾ oraz szczególne postanowienia dotyczące ochrony danych zawarte w Konwencji z Schengen z 1990 r., które uzupełniają i precyzują zasady zawarte w tej dyrektywie, mają zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów.
- (11) Jako że cel niniejszego rozporządzenia, czyli udzielenie dostępu do SIS służbom odpowiedzialnym w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów w celu ułatwienia im wykonywania ich zadań zgodnie z dyrektywą 1999/37/WE, nie może zostać osiągnięty w wystarczający sposób przez Państwa Członkowskie ze względu na szczególny charakter SIS jako wspólnego systemu informacji, a w związku z tym jego osiągnięcie możliwe jest wyłącznie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (12) Państwa Członkowskie powinny dysponować wystarczająco długim okresem na podjęcie praktycznych środków niezbędnych do zastosowania niniejszego rozporządzenia.
- (13) W odniesieniu do Islandii i Norwegii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt G decyzji Rady 1999/437/WE z 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁾.
- (14) W odniesieniu do Szwajcarii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt G decyzji 1999/437/WE w związku z art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/860/WE ⁽³⁾ z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych postanowień tej Umowy.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- (16) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W Tytule IV Konwencji z Schengen z 1990 r. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 102 A

1. Nie naruszając art. 92 ust. 1, art. 100 ust. 1, art. 101 ust. 1 i 2 oraz art. 102 ust. 1, 4 i 5, służby odpowiedzialne w Państwach Członkowskich za wydawanie świadectw rejestracji pojazdów, o których mowa w dyrektywie Rady 1999/37/WE z 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów (*), mają prawo uzyskania dostępu do następujących danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, jedynie w celu sprawdzenia, czy zgłoszone do rejestracji pojazdy zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób:

- danych dotyczących pojazdów silnikowych o pojemności silnika przekraczającej 50 cm³, które zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób;
- danych dotyczących przyczep i naczep o masie własnej przekraczającej 750 kg, które zostały skradzione, przywłaszczone lub utracone w inny sposób;
- danych dotyczących dokumentów rejestracyjnych pojazdów oraz tablic rejestracyjnych pojazdów, które zostały skradzione, przywłaszczone, utracone w inny sposób lub unieważnione.

Z zastrzeżeniem ust. 2, prawo krajowe każdego z Państw Członkowskich reguluje dostęp powyższych służb do tych danych.

2. Służby, o których mowa w ust. 1, które są służbami rządowymi, mają prawo do bezpośredniego przeglądania danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, o których mowa w tym ustępie.

Służby, o których mowa w ust. 1, które nie są służbami rządowymi, mają dostęp do danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen, o których mowa w tym ustępie, wyłącznie za pośrednictwem organów, o których mowa w art. 101 ust. 1. Organy te są uprawnione do bezpośredniego przeglądania danych i przekazywania ich powyższym służbom. Dane Państwo Członkowskie zapewnia, aby służby te i ich pracownicy byli zobowiązani do przestrzegania wszelkich ograniczeń odnoszących się do dozwolonego wykorzystywania danych przekazanych im przez organy.

3. Artykuł 100 ust. 2 nie ma zastosowania do przeglądania danych zgodnie z niniejszym artykułem. Prawo krajowe reguluje przekazywanie policji i organom sądowym przez służby, o których mowa w ust. 1, informacji ujawnionych w wyniku przeszukiwania Systemu Informacyjnego Schengen i rodzących podejrzenie popełnienia przestępstwa.

4. Każdego roku, po uzyskaniu opinii wspólnego organu nadzorczego powołanego zgodnie z art. 115 dotyczącym zasad ochrony danych, Rada przedkłada Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie z wykonania niniejszego artykułu. Sprawozdanie to zawiera informacje i dane statystyczne dotyczące wykorzystania i wyników stosowania niniejszego artykułu oraz przedstawia sposób, w jaki stosowane były zasady ochrony danych.”

(*) Dz.U. L 138 z 1.6.1999, str. 57. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/127/WE (Dz.U. L 10 z 16.1.2004, str. 29).

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od 11 stycznia 2006 r.

3. Dla tych Państw Członkowskich, w których przepisy dorobku Schengen odnoszące się do SIS nie mają jeszcze zastosowania, stosowanie niniejszego rozporządzenia rozpoczyna się w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym przepisy te wchodzi w życie w tych państwach, jak określono w decyzji Rady przyjętej w tym celu zgodnie ze stosownymi procedurami.

4. Treść niniejszego rozporządzenia staje się wiążąca dla Norwegii 270 dni po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Nie naruszając wymogów notyfikacyjnych ustanowionych w art. 8 ust. 2 lit. c) Umowy o Stowarzyszeniu z Norwegią i Islandią dotyczącej dorobku Schengen⁽¹⁾, Norwegia, przed datą, o której mowa w ust. 4, powiadomi Radę i Komisję, że zostały spełnione wymogi konstytucyjne niezbędne, aby treść niniejszego rozporządzenia stała się dla Norwegii wiążąca.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. STRAW

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE (WE) nr 1161/2005 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****w sprawie sporządzania kwartalnych niefinansowych sprawozdań przez sektor instytucjonalny**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Plan Działania w sprawie Wymogów Statystycznych Unii Gospodarczo-Walutowej (UGW) zaakceptowany przez Radę Ecofin we wrześniu 2000 r., określa, że pilnie potrzebny jest ograniczony zestaw kwartalnych sprawozdań sektorowych i że sprawozdania te powinny być dostępne w ciągu 90 dni od zakończenia danego kwartału.
- (2) Wspólne Sprawozdanie Rady Ecofin i Komisji dla Rady Europejskiej w sprawie statystyk i wskaźników strefy EUR, przyjęte przez Radę Ecofin w dniu 18 lutego 2003 r., podkreśla, że priorytetowe działania w kilku dziedzinach, w tym kwartalne sprawozdania krajowe sporządzane przez sektor instytucjonalny, powinny zostać w całości zrealizowane przed upływem 2005 r.
- (3) Do analizy ruchów cyklicznych w gospodarce Unii Europejskiej i prowadzenia polityki monetarnej w ramach UGW niezbędne są statystyki makroekonomiczne dotyczące zachowań gospodarczych i wzajemnych stosunków poszczególnych sektorów instytucjonalnych, których nie można określić poprzez

dane sporządzone na poziomie gospodarki jako całości. Zachodzi zatem potrzeba sporządzania kwartalnych sprawozdań przez sektor instytucjonalny, dla całej Unii Europejskiej i dla strefy euro.

- (4) Sporządzanie tych sprawozdań jest częścią kompleksowego celu stworzenia systemu rocznych i kwartalnych sprawozdań dla Unii Europejskiej i strefy euro. System obejmuje główne agregaty makroekonomiczne oraz finansowe i niefinansowe sprawozdania sektorów instytucjonalnych. Celem jest osiągnięcie spójności we wszystkich tych sprawozdaniach i, w odniesieniu do sprawozdań dotyczących reszty świata, pomiędzy bilansem płatniczym a danymi ze sprawozdań krajowych.
- (5) Sporządzanie sprawozdań europejskich przez sektor instytucjonalny zgodnie z zasadami europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie, określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2223/96 ⁽³⁾, wymaga przekazywania przez Państwa Członkowskie kwartalnych sprawozdań krajowych sporządzanych przez sektor instytucjonalny. Jednakże sprawozdania europejskie muszą odzwierciedlać gospodarkę obszaru europejskiego jako całości i mogą różnić się od prostej sumy sprawozdań Państw Członkowskich. W szczególności, celem jest uwzględnienie transakcji instytucji i organów Unii Europejskiej w sprawozdaniach z danego obszaru (odpowiednio Unii Europejskiej lub strefy euro).
- (6) Sporządzanie szczególnych statystyk Wspólnoty podlega zasadom zawartym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 322/97 z 17 lutego 1997 r. w sprawie statystyk wspólnotowych ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 18.2.2004, str. 23.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 30 marca 2004 r. (Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 141), wspólne stanowisko Rady z dnia 8 marca 2005 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 30.11.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1267/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 180 z 18.7.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 52 z 22.2.1997, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- (7) Ze względu na fakt, że cel niniejszego rozporządzenia, to jest sporządzanie dla Unii Europejskiej i strefy euro kwartalnych sprawozdań niefinansowych przez sektor instytucjonalny, nie może być osiągnięty w zadowalający sposób przez Państwa Członkowskie, a ze względu na rozmiar i skutki działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości przewidzianą w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne, do osiągnięcia tego celu. W szczególności, w przypadku gdy Państwa Członkowskie mają nieznaczny udział w całości dochodów i wydatków europejskich, nie powinny być one zobowiązane do składania bardzo szczegółowych sprawozdań.
- (8) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (9) Zasięgnięto opinii Komitetu ds. Programu Statystycznego powołanego decyzją Rady 89/382/EWG, Euratom ⁽²⁾ oraz Komitetu ds. Statystyk Walutowych, Finansowych i Bilansu Płatniczego powołanego decyzją Rady 91/115/EWG ⁽³⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Niniejsze rozporządzenie określa wspólne ramy dla udziału Państw Członkowskich w sporządzaniu europejskich kwartalnych sprawozdań niefinansowych przez sektor instytucjonalny.

Artykuł 2

Przekazywanie kwartalnych sprawozdań niefinansowych przez sektor instytucjonalny

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji kwartalne sprawozdania niefinansowe sporządzane przez sektor instytucjonalny, określone w załączniku, poza przede wszystkim sprawozdaniami dla punktów P.1, P.2, D.42, D.43, D.44, D.45 i B.4G.

2. Harmonogram przekazywania sprawozdań dla punktów P.1, P.2, D.42, D.43, D.44, D.45 i B.4G oraz każda decyzja wymagająca wykazu transakcji określonych w załączniku przez równoważny sektor zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 2. Żadna taka decyzja nie zostanie przyjęta, zanim Komisja nie przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczącego wprowadzania w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 9.

3. Dane kwartalne, o których mowa w ust. 1, przekazuje się Komisji najpóźniej 90 dni kalendarzowych od zakończenia kwartału, do którego odnoszą się dane. Podczas trzyletniego okresu przejściowego od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, dane kwartalne o których mowa w ust. 1, są przekazywane Komisji najpóźniej 95 dni kalendarzowych od zakończenia kwartału, do którego odnoszą się dane. Równocześnie przekazuje się wszelkie korekty danych za poprzednie kwartały.

4. Termin przekazywania określony w ust. 3 może zostać skorygowany o maksymalnie pięć dni zgodnie z procedurą określoną w art. 8 ust. 2.

5. Pierwsze przekazanie danych kwartalnych odnosi się do danych za trzeci kwartał 2005 r. Państwa Członkowskie przekazują te dane nie później niż w dniu 3 stycznia 2006 r. Pierwsze przekazanie obejmuje dane wsteczne za okresy od pierwszego kwartału 1999 r.

Artykuł 3

Zobowiązania dotyczące sprawozdań

1. Wszystkie Państwa Członkowskie przekazują dane opisane w załączniku w odniesieniu do sektora reszty świata (S.2) i ogólnego sektora instytucji rządowych (S.13). Państwo Członkowskie, którego produkt krajowy brutto według cen bieżących wynosi zwykle ponad 1 % odpowiedniej kwoty dla całej Wspólnoty, przekazuje dane opisane w załączniku dotyczące wszystkich sektorów instytucjonalnych.

2. Komisja określa normalny udział procentowy produktu krajowego brutto Państwa Członkowskiego według cen bieżących w produkcie krajowym brutto Wspólnoty, zgodnie z ust. 1, na podstawie średniej arytmetycznej danych rocznych z ostatnich trzech lat, przekazanych przez Państwa Członkowskie.

3. Udział (1 %) w kwocie dla całej Wspólnoty określony w ust. 1 może zostać skorygowany zgodnie z procedurą określoną w art. 8 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 181 z 28.6.1989, str. 47.

⁽³⁾ Dz.U. L 59 z 6.3.1991, str. 19.

4. Komisja może przyjąć odstępstwa od niniejszego rozporządzenia, jeżeli krajowe systemy statystyczne będą wymagały znacznego przystosowania. Takie odstępstwa trwają nie dłużej niż trzy lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub środków wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 8 ust. 2.

Artykuł 4

Definicje i normy

Do danych przekazywanych do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie normy, definicje, klasyfikacje i przepisy dotyczące sprawozdawczości określone w rozporządzeniu (WE) nr 2223/96 (zwanym dalej „rozporządzeniem ESA”).

Artykuł 5

Źródła danych i wymogi zgodności

1. Państwa Członkowskie gromadzą informacje wymagane w niniejszym rozporządzeniu z wykorzystaniem wszystkich źródeł, które uznają za stosowne, dając pierwszeństwo informacjom bezpośrednim, takim jak źródła administracyjne lub badania przedsiębiorstw i gospodarstw domowych.

W przypadku gdy nie można zebrać takich informacji bezpośrednich, w szczególności w odniesieniu do danych wstecznych wymaganych zgodnie z art. 2 ust. 5, istnieje możliwość przekazania jak najdokładniejszych danych szacunkowych.

2. Dane przekazywane przez Państwa Członkowskie do celów niniejszego rozporządzenia są zgodne z kwartalnymi sprawozdaniami niefinansowymi administracji publicznej oraz kwartalnymi głównymi agregatami gospodarki ogółem, przekazywanymi Komisji w ramach programu przekazywania danych na podstawie rozporządzenia ESA.

3. Kwartalne dane przekazywane przez Państwa Członkowskie do celów niniejszego rozporządzenia uzgadnia się z odpowiednimi danymi rocznymi przekazywanymi w ramach programu przekazywania danych na podstawie rozporządzenia ESA.

Artykuł 6

Normy jakości i sprawozdania

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby jakość przekazywanych danych poprawiała się z upływem czasu w celu spełniania wspólnych norm jakości, które zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji uaktualniony opis źródeł, metod i statystyk wykorzystywanych w okresie roku od pierwszego przekazania danych.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o poważnych zmianach metodologicznych lub innych zmianach, które mogą mieć wpływ na przekazywane dane, nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie takiej zmiany.

Artykuł 7

Środki wykonawcze

Środki wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 8 ust. 2. Środki te obejmują:

- a) ustalenie harmonogramu przekazywania punktów P.1, P.2, D.42, D.43, D.44, D.45 i B.4G zgodnie z art. 2 ust. 2;
- b) wymóg, aby transakcje określone w załączniku zostały rozbite według odpowiednich sektorów zgodnie z art. 2 ust. 2;
- c) korektę harmonogramu kwartalnych przekazów zgodnie z art. 2 ust. 4;
- d) dostosowanie udziału (1 %) w kwocie dla całej Wspólnoty w celu określenia zobowiązania do przekazywania danych dotyczących wszystkich sektorów instytucjonalnych zgodnie z art. 3 ust. 3;
- e) określenie norm jakości danych zgodnie z art. 6 ust. 1.

Artykuł 8

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera Komitet ds. Programów Statystycznych.
2. W przypadku gdy dokonuje się odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin.

*Artykuł 9***Sprawozdanie z wprowadzenia w życie**

W okresie pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z jego wprowadzenia w życie.

Sprawozdanie to w szczególności:

- a) przedstawia informacje dotyczące jakości sporządzanych statystyk;

- b) ocenia korzyści dla Wspólnoty, Państw Członkowskich oraz podmiotów dostarczających informacji statystycznych i korzystających z opracowanych informacji statystycznych w porównaniu z kosztami ich opracowania;
- c) określa, w świetle uzyskanych wyników, obszary, w jakich niezbędne są ewentualne ulepszenia i zmiany.

*Artykuł 10***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po dacie jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. STRAW

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Przekazywanie danych

	Zużycie						Źródła							
	S1 Gospodarka ogółem	SIN Niewyszczególniona gospodarka ogółem	S11 Przedsiębiorstwa	S12 Instytucje finansowe	S13 Administracja publiczna	S14_S15 Gospodarstwa domowe i NPSH	S2 Reszta świata	S1 Gospodarka ogółem	SIN Niekreślona gospodarka ogółem	S11 Przedsiębiorstwa	S12 Instytucje finansowe	S13 Administracja publiczna	S14_S15 Gospodarstwa domowe i NPSH	S2 Reszta świata
P.1	Produkcja							X		X				
P.2	Konsumpcja pośrednia	X		X	X	X						X		
P.3	Wydatki na ostateczną konsumpcję	X		X	X	X								
P.31	Wydatki na konsumpcję indywidualną	X		X	X	X								
P.32	Wydatki na konsumpcję zbiorową	X		X	X	X								
P.5	Tworzenie kapitału brutto	X		X	X	X								
P.51	Tworzenie stałego kapitału brutto	X		X	X	X								
P.5N	Zmiany w inwentarzach i nabytki pomniejszone o sprzedaż przedmiotów wartościowych	X		X	X	X								
P.6	Wywóz towarów i usług						X							
P.7	Wwóz towarów i usług													X
D.1	Wynagrodzenie pracowników	X		X	X	X		X				X		X
D.2	Podatki od produkcji i wwozu	X	X	X	X	X		X			X			X
D.21	Podatki od produktów	X	X					X			X			X
D.29	Inne podatki od produkcji	X		X	X	X		X			X			X
D.3	Subsydia	X						X		X	X			X
D.31	Subsydia na produkcję	X						X		X	X			X
D.39	Inne subsydia na produkcję	X						X		X	X			X
D.21-D.31	Podatki pomniejszone o subsydia (na produkty)	X						X						X

	Pozycje zsaldowane						
	S1 Gospodarka ogółem	S11 Niewyścześnie gospodarka ogółem	S11 Przedsiębiorstwa	S12 Instytucje finansowe	S13 Administracja publiczna	S14_S15 Gospodarstwa domowe i NPSH	S2 Reszta świata
B.1G	X	X	X	X	X	X	
B.1N	X	X	X	X	X	X	
B.2G	X		X	X	X	X	
B.3G	X					X	
B.4G	X		X	X		X	
B.5G	X		X	X	X	X	
B.6G	X		X	X	X	X	
B.7G	X				X	X	
B.8G	X		X	X	X	X	
B.9	X		X	X	X	X	X
B.11							X
B.12							X

DYREKTYWA 2005/32/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię oraz zmieniająca dyrektywę Rady 92/42/EWG, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/57/WE i 2000/55/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego artykuł 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,działając zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozbieżności pomiędzy przepisami prawnymi lub środkami administracyjnymi przyjętymi przez Państwa Członkowskie w stosunku do eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię mogą stwarzać bariery w handlu i zniekształcać konkurencję we Wspólnocie i w związku z tym mogą mieć bezpośredni wpływ na ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Harmonizacja przepisów krajowych jest jedynym środkiem zapobiegającym powstawaniu wspomnianych barier w handlu i nieuczciwej konkurencji.
- (2) Produkty wykorzystujące energię („PWE”) mają duży udział w zużyciu zasobów naturalnych i energii we Wspólnocie. Wywierają one również innego rodzaju poważny wpływ na środowisko. W przypadku przeważającej większości kategorii produktów dostępnych na rynku wspólnotowym można zaobserwować bardzo zróżnicowany stopień wpływu na środowisko, mimo iż mają one podobne parametry funkcjonalne. W celu zrównoważonego rozwoju, należy zachęcać do ciągłej poprawy ogólnego wpływu tych produktów na

środowisko, w szczególności poprzez określenie głównych źródeł negatywnych wpływów na środowisko oraz unikanie przenoszenia zanieczyszczeń, o ile poprawa taka nie wiązałaby się z nadmiernymi kosztami.

- (3) Eko-projekt dla produktów jest podstawowym czynnikiem w strategii Wspólnoty dotyczącej Zintegrowanej Polityki Produktowej. Jako podejście zapobiegawcze, mające na celu optymalizację oddziaływania produktów na środowisko przy zachowaniu ich cech funkcjonalnych, daje rzeczywiste nowe możliwości producentom, konsumentom oraz całemu społeczeństwu.
- (4) Poprawa wydajności energetycznej — gdzie jedną z dostępnych opcji jest lepsze wykorzystanie energii elektrycznej przez końcowych użytkowników — uznawana jest za istotny wkład w osiągnięcie docelowych wartości emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Zapotrzebowanie na energię elektryczną jest jedną z najszybciej rosnących kategorii zużycia końcowego energii i przewiduje się, że wzrośnie on w ciągu następnych 20 do 30 lat w razie braku jakiegokolwiek strategii działania, która zrównoważyłaby tę tendencję. Znaczne obniżenie konsumpcji energii zgodnie z sugestią Komisji wyrażoną w jej Europejskim Programie Ochrony Klimatu (ECP) jest możliwe. Zmiany klimatyczne są jednym z priorytetów Szóstego Wspólnotowego Programu Działania na rzecz Środowiska, ustanowionego decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Oszczędność energii jest jednym z najefektywniejszych pod względem kosztów sposobów zwiększenia bezpieczeństwa dostaw i ograniczenia zależności od importu. Dlatego też należy przyjąć istotne środki i ustalić cele dotyczące zapotrzebowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 25.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. C 104 E z 30.4.2004, str. 319), wspólne stanowisko Rady z dnia 29 listopada 2004 r. (Dz.U. C 38 E z 15.2.2005, str. 45), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2005 r. oraz decyzja Rady z dnia 23 maja 2005 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

- (5) Należy podjąć działania podczas fazy projektowania PWE, ponieważ wydaje się, że o zanieczyszczeniu powstającym w cyklu życia produktu przesądza się na tym etapie, a także właśnie wtedy decyduje się o większości związanych z tym kosztów.
- (6) Należy ustanowić spójne ogólne zasady stosowania we Wspólnocie wymogów dotyczących eko-projektu dla PWE w celu zapewnienia swobodnego przepływu produktów, które spełniają te wymogi oraz w celu poprawy ogólnego poziomu wpływu, jaki wywierają na środowisko. Takie wymogi wspólnotowe powinny uwzględniać zasady uczciwej konkurencji i obrotu międzynarodowego.
- (7) Wymogi eko-projektu powinny zostać ustalone z uwzględnieniem celów i priorytetów Szóstego Wspólnotowego Programu Działania na rzecz Środowiska, w tym odpowiednich, mających zastosowanie celów właściwych strategii tematycznych tego programu.
- (8) Celem niniejszej dyrektywy jest osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony środowiska przez redukcję potencjalnego wpływu PWE na środowisko, co będzie w efekcie korzystne dla konsumentów i innych użytkowników końcowych. Zrównoważony rozwój wymaga również należytego uwzględnienia wpływu zdrowotnego, społecznego i ekonomicznego przewidywanych środków. Poprawa wydajności energetycznej produktów przyczynia się do bezpieczeństwa dostaw energii, które stanowi podstawę zdrowej gospodarki, a tym samym zrównoważonego rozwoju.
- (9) Państwo Członkowskie, które uzna za konieczne utrzymanie przepisów krajowych ze względu na znaczące potrzeby w zakresie ochrony środowiska lub wprowadzenie nowych przepisów opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska ze względu na szczególnie problem tego Państwa Członkowskiego, powstały po przyjęciu obowiązujących środków wykonawczych, może to zrobić zgodnie z warunkami określonymi w art. 95 ust. 4, 5 i 6 Traktatu, który przewiduje uprzednią notyfikację i uzyskanie zgody Komisji.
- (10) W celu zmaksymalizowania korzyści dla środowiska, wynikających z ulepszonych projektów, konieczne może być poinformowanie konsumentów o cechach środowiskowych i ekologiczności PWE oraz doradzanie im, jak używać takiego produktu w sposób przyjazny dla środowiska.
- (11) Celem podejścia określonego w Zielonej Księdze na temat Zintegrowanej Polityki Produktowej, która jest głównym elementem innowacyjnym szóstego wspólnotowego programu działania na rzecz środowiska, jest zmniejszenie oddziaływania produktów na środowisko w całym ich cyklu życia. Uwzględnienie oddziaływania produktu na środowisko w całym jego cyklu życia już na etapie projektowania otwiera duże możliwości w zakresie ułatwienia poprawy takiego oddziaływania w oszczędny sposób. Konieczna jest odpowiednia elastyczność umożliwiająca wzięcie pod uwagę tego czynnika podczas projektowania produktu z uwzględnieniem aspektów technicznych, funkcjonalnych i ekonomicznych.
- (12) Pomimo, że pożądanym jest wszechstronne podejście do ekologiczności produktów, ograniczenie emisji gazów cieplarnianych poprzez zwiększoną efektywność energetyczną powinno być traktowane jako najważniejszy cel ochrony środowiska, do czasu przyjęcia planu roboczego.
- (13) Konieczne i uzasadnione może okazać się ustanowienie określonych ilościowo wymogów dotyczących eko-projektu dla niektórych produktów lub ich aspektów środowiskowych w celu zminimalizowania ich oddziaływania na środowisko. Biorąc pod uwagę pilną potrzebę działania na rzecz wykonania zobowiązań objętych Protokołem z Kyoto do Konwencji ramowej Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz bez uszczerbku dla zintegrowanego podejścia promowanego w niniejszej dyrektywie, należy nadać pierwszeństwo tym środkom, które mogą znacząco wpłynąć na redukcję emisji gazów cieplarnianych przy niskich kosztach. Środki takie mogą także przyczynić się do zrównoważonego wykorzystywania zasobów oraz stanowić znaczący wkład do 10-letnich ram dla programów dotyczących zrównoważonej produkcji i konsumpcji uzgodnionych na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju w Johannesburgu we wrześniu 2002 r.
- (14) Ogólną zasadą jest, że zużycie energii przez PWE w trybie czuwania lub po wyłączeniu powinno być ograniczone do minimum koniecznego dla ich należytego funkcjonowania.
- (15) Mimo, że najlepsze produkty czy technologie dostępne na rynku, włączając w to rynki międzynarodowe, powinny być traktowane jako wzorce, poziom wymogów dotyczących eko-projektu powinien być ustalany na podstawie analizy technicznej, ekonomicznej i środowiskowej. Elastyczność metody ustalania poziomu wymogów może ułatwić szybką poprawę działań w zakresie środowiska. Zainteresowane zaangażowane strony powinny konsultować się i aktywnie współpracować przy tej analizie. Ustanowienie obowiązkowych środków wymaga odpowiednich konsultacji z zainteresowanymi

- stronami. Konsultacje takie mogą uwypuklić potrzebę wprowadzania środków stopniowo lub przyjęcia środków przejściowych. Wprowadzenie celów pośrednich zwiększa przewidywalność polityki, pozwala na dostosowanie cyklu rozwoju produktów oraz usprawnia planowanie długoterminowe przez zainteresowane strony.
- (16) Pierwszeństwo powinno zostać przyznane cyklom alternatywnym działania, np. samoregulacjom ustalonym przez daną branżę, jeśli prawdopodobne jest, iż takie działanie spowoduje szybsze lub mniej kosztowne osiągnięcie celów polityki niż wprowadzenie wymogów obowiązkowych. Środki legislacyjne mogą okazać się konieczne, jeżeli siły rynkowe nie będą ewoluować w odpowiednim kierunku lub z zadawalającą szybkością.
- (17) Samoregulacja, w tym dobrowolne umowy jako jednostronne zobowiązania branży, może przyczynić się do szybkiego postępu ze względu na możliwość jej szybkiego i oszczędnego wdrożenia, a także umożliwić elastyczne i odpowiednie dostosowanie do opcji technologicznych i wrażliwości rynku.
- (18) Dla oceny dobrowolnych umów lub innych środków samoregulacji przedstawionych jako alternatywa dla środków wykonawczych, powinny być dostępne informacje dotyczące przynajmniej następujących kwestii: otwartość na udział, wartość dodana, reprezentatywność, określone i rozłożone w czasie cele, udział społeczeństwa obywatelskiego, nadzór i sprawozdawczość, opłacalność administrowania inicjatywą samoregulacji, zrównoważony charakter.
- (19) Rozdział 6 komunikatu Komisji „Umowy dotyczące ochrony środowiska na poziomie Wspólnoty w ramach planu działań dotyczącego uproszczenia i ulepszenia środowiska regulacyjnego” może stanowić użyteczną wskazówkę podczas oceniania samoregulacji przez branżę w kontekście niniejszej dyrektywy.
- (20) Niniejsza dyrektywa powinna także wspierać wdrażanie eko-projektu w małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP) oraz w bardzo małych przedsiębiorstwach. Takie wdrażanie można ułatwić poprzez powszechny i łatwy dostęp do informacji związanych z przyjaznym dla środowiska charakterem ich produktów.
- (21) PWE spełniające wymogi dotyczące eko-projektu, ustanowione w środkach wykonawczych do niniejszej dyrektywy, powinny posiadać oznakowanie „CE” i związane z nim informacje w celu umożliwienia wprowadzenia ich na rynek wewnętrzny oraz ich swobodnego przepływu. Rygorystyczne egzekwowanie środków wykonawczych jest niezbędne w celu redukcji oddziaływania na środowisko PWE podlegających regulacji oraz zapewnienia uczciwej konkurencji.
- (22) Podczas przygotowywania środków wykonawczych oraz swojego planu roboczego Komisja powinna skonsultować się z przedstawicielami Państw Członkowskich, a także z zainteresowanymi stronami związanymi z daną grupą produktów, jak przemysł, w tym MŚP oraz rzemiosło, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska oraz organizacje konsumenckie.
- (23) Podczas przygotowywania środków wykonawczych Komisja powinna także należycie uwzględnić istniejące przepisy krajowe w zakresie ochrony środowiska, w szczególności dotyczące substancji toksycznych, które zdaniem Państw Członkowskich należy zachować, nie obniżając przy tym istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w Państwach Członkowskich.
- (24) Należy uwzględnić moduły i zasady planowane do wykorzystania w dyrektywach harmonizacji technicznej ustanowione w decyzji Rady 93/465/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. dotyczącej modułów stosowanych w różnych fazach procedur oceny zgodności oraz zasad umieszczania i używania oznakowania zgodności CE, które mają być stosowane w dyrektywach harmonizacji technicznej ⁽¹⁾.
- (25) Organy nadzoru powinny wymieniać informacje dotyczące przewidywanych środków w zakresie objętym niniejszą dyrektywą w celu poprawy nadzoru rynku. W takiej współpracy powinno się jak najlepiej wykorzystywać elektroniczne środki komunikacji oraz odpowiednie programy wspólnotowe. Należy ułatwić wymianę informacji o ekologiczności produktu w trakcie cyklu jego życia oraz o osiągnięciach w rozwiązaniach projektowych. Gromadzenie i rozpowszechnianie całości wiedzy zgromadzonej wskutek działań producentów w zakresie eko-projektu stanowi jedną z podstawowych korzyści wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (26) Właściwym organem jest zazwyczaj organ publiczny lub organ prywatny, wyznaczony przez władze publiczne i zapewniający niezbędną bezstronność i dostępność wiedzy technicznej dla przeprowadzania weryfikacji produktu co do jego zgodności ze stosownymi środkami wykonawczymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 220 z 30.8.1993, str. 23.

- (27) Biorąc pod uwagę znaczenie unikania niezgodności z wymogami, Państwa Członkowskie zapewniają dostępność niezbędnych środków dla skutecznego nadzoru rynku.
- (28) W odniesieniu do szkolenia i informacji o eko-projeckcie dla MŚP, może okazać się stosowne rozważenie działań towarzyszących.
- (29) W interesie funkcjonowania rynku wewnętrznego jest posiadanie norm zharmonizowanych na poziomie Wspólnoty. Po opublikowaniu odniesienia do takiej normy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodność z nią powinna uzasadniać domniemanie zgodności z odpowiednimi wymogami określonymi w środku wykonawczym przyjętym na podstawie niniejszej dyrektywy, chociaż powinny zostać dopuszczone również inne środki wykazywania takiej zgodności.
- (30) Jedną z głównych ról zharmonizowanych norm powinna być pomoc producentom w zastosowaniu środków wykonawczych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Normy takie mogłyby być istotne podczas ustalania metod pomiaru i testowania. W przypadku ogólnych wymogów eko-projektu zharmonizowane normy mogłyby być znacząco pomocne jako wytyczne dla producentów przy ustalaniu ekologicznego profilu ich produktu, zgodnie z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego. Normy te w wyraźny sposób wskazywałyby na związki pomiędzy ich przepisami a wymogami, których dotyczą. Celem zharmonizowanych norm nie powinno być ustalanie limitów dla aspektów środowiskowych.
- (31) Do celów definicji używanych w niniejszej dyrektywie użyteczne będzie odwołanie się do odpowiednich norm międzynarodowych, takich jak ISO 14040.
- (32) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z niektórymi zasadami wdrażania nowego podejścia określonymi w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej i norm ⁽¹⁾ oraz odniesień do zharmonizowanych norm europejskich. Rezolucja Rady z dnia 28 października 1999 r. w sprawie roli normalizacji w Europie ⁽²⁾ zalecała, aby Komisja dokonała analizy, czy zasada nowego podejścia jako sposób poprawy i uproszczenia ustawodawstwa tam, gdzie to możliwe, może zostać rozszerzona na sektory dotychczas nią nieobjęte.
- (33) Niniejsza dyrektywa uzupełnia istniejące instrumenty wspólnotowe, takie jak dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania, poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽³⁾, rozporządzenie (WE) nr 1980/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie zrewidowanego programu przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego ⁽⁴⁾, rozporządzenie (WE) nr 2422/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych ⁽⁵⁾, dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego ⁽⁶⁾, dyrektywa 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym ⁽⁷⁾ oraz dyrektywa Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych ⁽⁸⁾. Synergia pomiędzy niniejszą dyrektywą a istniejącymi instrumentami Wspólnoty powinny przyczynić się do zwiększenia ich wpływu na tworzenie spójnych wymogów dla producentów.
- (34) Ponieważ dyrektywa Rady 92/42/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie wymogów sprawności dla nowych kotłów wody gorącej opalanych paliwem płynnym lub gazowym ⁽⁹⁾, dyrektywa 96/57/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 września 1996 r. w sprawie wymogów efektywności energetycznej chłodziarek, chłodziarko-zamrażarek i zamrażarek typu domowego ⁽¹⁰⁾ i dyrektywa 2000/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie wymogów efektywności energetycznej stateczników do oświetlenia fluorescencyjnego ⁽¹¹⁾ zawierają już przepisy służące weryfikacji wymogów dotyczących efektywności energetycznej, powinny one zostać zintegrowane z obecnymi uregulowaniami.

⁽³⁾ Dz.U. L 297 z 13.10.1992, str. 16. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 237 z 21.9.2000, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 332 z 15.12.2001, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.2003, str. 24. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2003/108/WE (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 106).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.2003, str. 19.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 201. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/98/WE (Dz.U. L 305 z 1.10.2004, str. 63).

⁽⁹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.1992, str. 17. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 52 z 21.2.2004, str. 50).

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 236 z 18.9.1996, str. 36.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 279 z 1.11.2000, str. 33.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 141 z 19.5.2000, str. 1.

- (35) Dyrektywa 92/42/EWG przewiduje system oceny charakterystyki energetycznej kotłów za pomocą gwiazdek. Ponieważ Państwa Członkowskie i przedstawiciele branży zgadzają się, że system oceny za pomocą gwiazdek nie przyniósł spodziewanych wyników, dyrektywę 92/42/EWG należy zmienić, aby otworzyć drogę bardziej skutecznym systemom.
- (36) Wymogi określone w dyrektywie Rady 78/170/EWG z dnia 13 lutego 1978 r. odnoszącej się do wysokiej jakości wytwornic ciepła używanych do ogrzewania pomieszczeń i wytwarzania ciepłej wody w budynkach nieprzemysłowych, nowych lub istniejących, a także do izolowania instalacji rozprowadzania ciepła i ciepłej wody sanitarnej w nowych budynkach nieprzemysłowych⁽¹⁾ zostały zastąpione przepisami dyrektywy 92/42/EWG, dyrektywy Rady 90/396/EWG z dnia 29 czerwca 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do urządzeń spalania paliw gazowych⁽²⁾ oraz dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽³⁾. Dlatego dyrektywa 78/170/EWG powinna zostać uchylona.
- (37) Dyrektywa Rady 86/594/EWG z dnia 1 grudnia 1986 r. w sprawie hałasu emitowanego przez urządzenia gospodarstwa domowego⁽⁴⁾ określa warunki, na jakich publikacja informacji na temat hałasu emitowanego przez takie urządzenia może być wymagana przez Państwa Członkowskie, a także definiuje procedurę mającą na celu określenie poziomu hałasu. Do celów harmonizacji emisje hałasów powinny zostać włączone do zintegrowanej oceny działań w zakresie środowiska. Ponieważ niniejsza dyrektywa zapewnia takie zintegrowane podejście, dyrektywa 86/594/EWG powinna zostać uchylona.
- (38) Środki konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁵⁾.
- (39) Państwa Członkowskie powinny ustalić sankcje nakładane w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Sankcje takie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (40) Należy mieć na uwadze ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁶⁾, który stanowi, że „Rada będzie zachęcać Państwa Członkowskie do sporządzania dla siebie i w interesie Wspólnoty swoich własnych tabel, które będą, tak dalece jak to tylko możliwe, odzwierciedlać korelacje pomiędzy dyrektywą a środkami transpozycji, i do ich publikowania”.
- (41) Ponieważ Państwa Członkowskie nie mogą w zadowalającym stopniu osiągnąć celu proponowanego działania, a mianowicie zapewnić funkcjonowania rynku wewnętrznego przez wymaganie, aby produkty charakteryzowały się odpowiednim poziomem ekologiczności, a ze względu na skalę i osiągnięte efekty możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyżej wymienionego celu.
- (42) Komitet Regionów był konsultowany, ale nie wydał opinii,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy ustalania wymogów Wspólnoty dotyczących eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię, mając na celu zapewnienie swobodnego przepływu tych produktów na rynku wewnętrznym.
2. Niniejsza dyrektywa przewiduje ustalenie wymogów, jakie muszą spełniać produkty wykorzystujące energię objęte przez środki wykonawcze, aby mogły zostać wprowadzone na rynek i/lub do użytkowania. Przyczynia się ona do zrównoważonego rozwoju poprzez zwiększenie efektywności energetycznej i poziomu ochrony środowiska przy jednoczesnym zwiększaniu bezpieczeństwa dostaw energii.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do środków przewozu osób lub rzeczy.
4. Niniejsza dyrektywa i środki wykonawcze przyjęte na jej podstawie nie stanowią uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego gospodarki odpadami oraz prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego chemikaliów, w tym prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego fluorowanych gazów cieplarnianych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 23.2.1978, str. 32. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 82/885/EWG (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 19).

⁽²⁾ Dz.U. L 196 z 26.7.1990, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 93/68/EWG (Dz.U. L 220 z 30.8.1993, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 65.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 344 z 6.12.1986, str. 24. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie będą miały następujące definicje:

- 1) „produkt wykorzystujący energię” lub „PWE” oznacza produkt, który po wprowadzeniu na rynek i/lub do użytkowania, jest uzależniony od poboru energii (elektryczność, paliwa kopalne i odnawialne źródła energii) dla działania zgodnego z przeznaczeniem lub produkt do wytwarzania, przesyłania i pomiaru wspomnianej energii, łącznie z częściami uzależnionymi od poboru energii, które mają zostać włączone do PWE objętych niniejszą dyrektywą, które są wprowadzane na rynek i/ lub do użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych, a których ekologiczność może być oceniana osobno;
- 2) „części i podzespoły” oznacza części, które mają zostać włączone do PWE oraz które nie są wprowadzane na rynek i/lub do użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych lub których ekologiczność nie może być oceniana osobno;
- 3) „środki wykonawcze” oznaczają środki przyjmowane na podstawie niniejszej dyrektywy, ustanawiające wymogi dotyczące eko-projektu w odniesieniu do zdefiniowanych PWE lub ich aspektów środowiskowych;
- 4) „wprowadzenie na rynek” oznacza udostępnienie PWE po raz pierwszy na rynku wspólnotowym z zamiarem jego dystrybucji lub używania na terytorium Wspólnoty za wynagrodzeniem lub bezpłatnie i niezależnie od techniki sprzedaży;
- 5) „wprowadzenie do użytkowania” oznacza pierwsze wykorzystanie PWE zgodnie z jego przeznaczeniem przez użytkownika końcowego we Wspólnocie;
- 6) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która produkuje PWE objęte niniejszą dyrektywą i jest odpowiedzialna za ich zgodność z niniejszą dyrektywą, zamierza wprowadzić je na rynek i/lub do użytkowania pod własną nazwą producenta lub znakiem towarowym lub do własnego użytku producenta. W razie braku producenta zdefiniowanego w pierwszym zdaniu lub importera zdefiniowanego w pkt 8, za producenta uważana będzie osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza na rynek i/lub do użytkowania PWE objęte niniejszą dyrektywą;
- 7) „autoryzowany przedstawiciel” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę we Wspólnocie, która otrzymała pisemne upoważnienie od producenta do wykonywania w jego imieniu wszelkich lub niektórych z jego zobowiązań oraz formalności wynikających z niniejszej dyrektywy;
- 8) „importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, która w ramach swojej działalności gospodarczej wprowadza na rynek Wspólnoty produkt pochodzący z państwa trzeciego;
- 9) „materiały” oznaczają wszelkie materiały wykorzystywane w cyklu życia danego PWE;
- 10) „projektowanie produktu” oznacza zbiór procesów, przekształcających wymogi prawne, techniczne, dotyczące bezpieczeństwa, funkcjonalne, rynkowe i inne wymogi, które mają być spełniane przez dany PWE, w specyfikację techniczną tego PWE;
- 11) „aspekt środowiskowy” oznacza element lub funkcję danego PWE, która może wchodzić we wzajemną reakcję ze środowiskiem podczas cyklu życia produktu;
- 12) „oddziaływanie na środowisko” oznacza wszelkie zmiany w środowisku, w całości lub częściowo wynikające z działania danego PWE podczas jego cyklu życia;
- 13) „cykl życia” oznacza kolejne i połączone ze sobą etapy istnienia PWE od wykorzystania surowca do ostatecznej likwidacji;
- 14) „ponowne wykorzystanie” oznacza działanie, dzięki któremu dany PWE lub jego części, które osiągnęły koniec pierwotnego użytkowania, są wykorzystywane w tym samym celu, dla którego zostały stworzone, łącznie

- z dalszym wykorzystaniem danego PWE, który jest zwracany do punktów skupu, dystrybutorów, placówek zajmujących się recyklingiem lub producentów, a także ponownym wykorzystaniem danego PWE po odnowieniu;
- 15) „recykling” oznacza ponowne przetworzenie w procesie produkcyjnym odpadów materiałowych do pierwotnego celu produktu lub do innych celów, jednak z wyłączeniem odzyskiwania energii;
- 16) „odzyskiwanie energii” oznacza wykorzystanie odpadów palnych jako sposobu wytwarzania energii w procesie bezpośredniego spalania z użyciem innych odpadów lub bez ich użycia, ale z odzyskiwaniem ciepła;
- 17) „odzyskiwanie” oznacza którąkolwiek z odpowiednich operacji określonych w załączniku II B do dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾;
- 18) „odpady” oznaczają jakąkolwiek substancję lub obiekt należący do kategorii określonych w załączniku I do dyrektywy 75/442/EWG, którą (który) właściciel wyrzuca, zamierza wyrzucić albo do wyrzucenia której (którego) jest zobowiązany;
- 19) „niebezpieczne odpady” oznaczają wszelkie odpady objęte art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽²⁾;
- 20) „profil ekologiczny” oznacza opis, zgodnie ze środkiem wykonawczym mającym zastosowanie do PWE, elementów wejściowych i wyjściowych (jak materiały, emisje i odpady), związanych z danym PWE w całym jego cyklu życia, które są ważne z punktu widzenia oddziaływania przez niego na środowisko oraz są wyrażone w ilościach fizycznych, które można zmierzyć;
- 21) „ekologiczność” w stosunku do danego PWE oznacza wyniki zarządzania przez producenta aspektami środowiskowymi PWE, znajdującymi odzwierciedlenie w dokumentacji technicznej;
- 22) „poprawa ekologiczności” oznacza proces udoskonalania ekologiczności danego PWE w odniesieniu do kolejnych generacji produktu, chociaż niekoniecznie dotycząca wszystkich aspektów środowiskowych produktu jednocześnie;
- 23) „eko-projekt” oznacza uwzględnienie aspektów środowiskowych przy projektowaniu produktu celem poprawy ekologiczności PWE podczas jego całego cyklu życia;
- 24) „wymóg dotyczący eko-projektu” oznacza jakiegokolwiek wymóg związany z danym PWE lub projektem danego PWE, którego celem jest poprawa jego ekologiczności, lub jakiegokolwiek wymóg dotyczący dostarczania informacji odnoszących się do aspektów środowiskowych danego PWE;
- 25) „ogólny wymóg dotyczący eko-projektu” oznacza jakiegokolwiek wymóg dotyczący eko-projektu w oparciu o całkowity profil danego PWE bez ustanowionych wartości granicznych w zakresie poszczególnych aspektów środowiskowych;
- (26) „szczególny wymóg dotyczący eko-projektu” oznacza określony ilościowo i dający się zmierzyć wymóg dotyczący eko-projektu, odnoszący się do konkretnego aspektu środowiskowego danego PWE, np. zużycie energii podczas używania, obliczane dla danej jednostki parametrów wyjściowych;
- 27) „zharmonizowana norma” oznacza specyfikację techniczną przyjętą przez uznany urząd normalizacyjny na podstawie upoważnienia uzyskanego od Komisji, zgodnie z procedurami ustanowionymi w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych ⁽³⁾ w celu ustalenia wymogu europejskiego, zgodność z którym nie jest obowiązkowa.

Artykuł 3

Wprowadzenie na rynek i/lub wprowadzenie do użytkowania

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że PWE objęte środkami wykonawczymi mogą zostać wprowadzone na rynek i/lub do użytkowania jedynie, jeżeli spełniają one warunki

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 28).

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

określone w tych środkach i noszą oznaczenie CE, zgodnie z art. 5.

2. Państwa Członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za nadzór rynku zapewniają, że takie organy posiadają i wykorzystują niezbędne uprawnienia do podejmowania odpowiednich środków przyznane im na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie określają zadania, uprawnienia oraz uzgodnienia organizacyjne właściwych organów, które będą uprawnione do:

- i) organizowania odpowiednich kontroli zgodności PWE na odpowiednią skalę oraz zobowiązywania producenta lub jego upoważnionych przedstawicieli do wycofania niezgodnych PWE z rynku, zgodnie z art. 7,
- ii) żądania przedstawienia wszelkich niezbędnych informacji przez zaangażowane strony, jak to określono w środkach wykonawczych,
- iii) pobierania próbek produktów i poddawania ich testom zgodności.

3. Państwa Członkowskie informują Komisję o wynikach nadzoru rynku, a w stosownych przypadkach Komisja przekazuje takie informacje innym Państwom Członkowskim.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, konsumentom i innym zainteresowanym stronom możliwość przekazania właściwym władzom uwag na temat zgodności produktu.

Artykuł 4

Obowiązki importera

W przypadku gdy importer nie ma siedziby na obszarze Wspólnoty oraz w przypadku braku autoryzowanego przedstawiciela, obowiązek

- zapewnienia, że PWE wprowadzony na rynek lub do użytku jest zgodny z niniejszą dyrektywą oraz danym środkiem wykonawczym,
- udostępnienia deklaracji zgodności oraz dokumentacji technicznej

spoczywa na importerze.

Artykuł 5

Oznakowanie i deklaracja zgodności

1. Zanim dany PWE objęty środkami wykonawczymi zostanie wprowadzony na rynek i/lub do użytkowania, zostaje

na nim umieszczone oznakowanie zgodności CE i wydana deklaracja zgodności, jeżeli producent lub jego autoryzowany przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że PWE jest zgodny z wszystkimi odpowiednimi przepisami danego środka wykonawczego.

2. Oznakowanie zgodności CE składa się z inicjałów „CE”, jak pokazano w załączniku III.

3. Deklaracja zgodności zawiera elementy określone w załączniku VI i odnosi się do odpowiedniego środka wykonawczego.

4. Umieszczanie oznakowań na danym PWE, które mogą wprowadzić użytkowników w błąd co do znaczenia lub formy oznakowania CE, jest zakazane.

5. Państwa Członkowskie mogą wymagać dostarczenia informacji na podstawie części 2 załącznika I w swoim urzędowym języku (językach), po dostarczeniu PWE do użytkownika końcowego.

Państwa Członkowskie również wyrażają zgodę, aby informacje takie były dostarczane w jednym lub w większej ilości innych urzędowych języków Wspólnoty.

Przy stosowaniu pierwszego akapitu, Państwa Członkowskie biorą pod uwagę w szczególności:

- a) czy informacje mogą być dostarczane za pomocą zharmonizowanych symboli lub uznanych kodów lub innych środków;
- b) rodzaj użytkownika przewidywany dla PWE oraz charakter informacji, które mają zostać przekazane.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

1. Państwa Członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania na rynek i/lub do użytkowania na swoich terytoriach PWE spełniającego wszystkie odpowiednie wymogi danego środka wykonawczego i posiadającego oznakowanie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące eko-projektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1, objętych danym środkiem wykonawczym.

2. Państwa Członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania na rynek i/lub do użytkowania na swoich terytoriach danego PWE noszącego oznaczenie CE zgodnie z art. 5 ze względu na wymogi dotyczące ekoprojektu odnoszące się do tych jego parametrów, o których mowa w załączniku I część 1, i co do których obowiązujący środek wykonawczy stanowi, że wymogi dotyczące ekoprojektu w stosunku do niego nie są konieczne.

3. Państwa Członkowskie nie zakazują wystawiania, na przykład podczas targów handlowych, wystaw i pokazów, PWE, które nie są zgodne z przepisami odpowiednich środków wykonawczych, pod warunkiem że zaopatrzone będą one w widoczne oznaczenia, iż nie mogą zostać wprowadzone na rynek i/lub do użytkowania przed zapewnieniem ich zgodności z przepisami.

Artykuł 7

Klauzula ochronna

1. Jeżeli dane Państwo Członkowskie stwierdzi, iż dany PWE posiadający oznakowanie CE wymienione w art. 5 i używany zgodnie ze swoim przeznaczeniem nie spełnia wszystkich odpowiednich przepisów danego środka wykonawczego, producent lub jego autoryzowany przedstawiciel jest zobowiązany do spowodowania, aby PWE spełniał przepisy danego środka wykonawczego i/lub był zgodny z oznakowaniem CE oraz do zaprzestania naruszeń zgodnie z warunkami ustalonymi przez Państwo Członkowskie.

W przypadku istnienia wystarczających dowodów na to, że PWE może nie być zgodny z przepisami określonymi powyżej, Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki, które w zależności od wagi tych przepisów mogą doprowadzić nawet do ustanowienia zakazu wprowadzania na rynek PWE do czasu zapewnienia zgodności z tymi przepisami.

Jeżeli brak zgodności trwa, Państwo Członkowskie podejmuje decyzję ograniczającą lub wprowadzającą zakaz wprowadzania omawianego PWE na rynek i/lub do użytkowania lub zapewnia jego wycofanie z rynku.

W przypadku wprowadzenia zakazu lub wycofania z rynku Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie są o tym fakcie bezzwłocznie informowane.

2. Wszelkie decyzje przyjęte przez Państwo Członkowskie na podstawie niniejszej dyrektywy, ograniczające lub zakazujące wprowadzania danego PWE na rynek i/lub do użytkowania, wskazują przyczyny, na których decyzje te się opierają.

Taka decyzja jest notyfikowana zainteresowanej stronie, która jest jednocześnie informowana o przysługujących jej środkach prawnych dostępnych na podstawie przepisów

obowiązujących w danym Państwie Członkowskim oraz o terminach, w jakich może ono skorzystać z powyższych środków.

3. Państwo Członkowskie niezwłocznie informuje Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1, wskazując ich przyczyny, a w szczególności czy niezgodność wynika z:

- niespełnienia wymogów odpowiedniego środka wykonawczego;
- nieprawidłowego zastosowania zharmonizowanych norm, o których mowa w art. 10 ust. 2;
- usterk w zharmonizowanych normach, o których mowa w art. 10 ust. 2.

4. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z zainteresowanymi stronami i może zasięgać porad technicznych od niezależnych ekspertów zewnętrznych.

Po takich konsultacjach Komisja natychmiast informuje Państwo Członkowskie, które podjęło decyzję, oraz inne Państwa Członkowskie o swoim stanowisku.

Jeżeli Komisja uzna, że decyzja była nieuzasadniona, niezwłocznie informuje o tym Państwa Członkowskie.

5. Jeżeli decyzja, o której mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu opiera się na usterce w zharmonizowanych normach, Komisja niezwłocznie wszczyna procedurę określoną w art. 10 ust. 2, 3 i 4. Jednocześnie Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

6. Państwa Członkowskie i Komisja podejmują wszystkie niezbędne środki w celu zagwarantowania poufności w odniesieniu do informacji dostarczonych w trakcie tej procedury, jeżeli jest to uzasadnione.

7. Decyzje podjęte przez Państwa Członkowskie na podstawie niniejszego artykułu są podane do publicznej wiadomości w sposób przejrzysty.

8. Opinia Komisji na temat tych decyzji jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Ocena zgodności

1. Przed wprowadzeniem na rynek i/lub do użytkowania takiego PWE objętego środkami wykonawczymi, producent lub autoryzowany przedstawiciel zapewnia przeprowadzenie oceny zgodności PWE ze wszystkimi odpowiednimi wymogami mającego zastosowanie środka wykonawczego.

2. Procedury oceny zgodności są określone w środkach wykonawczych i pozostawiają producentom wybór pomiędzy wewnętrzną kontrolą projektu opisaną w załączniku IV a systemem zarządzania opisanym w załączniku V. Tam, gdzie zostanie to należycie uzasadnione i dostosowane do ryzyka, procedura oceny zgodności jest określona w ramach właściwych modułów, opisanych w decyzji 93/465/EWG.

Jeśli Państwo Członkowskie dysponuje wyraźnymi przesłankami wskazującymi na prawdopodobną niezgodność danego PWE z właściwymi przepisami, publikuje ono w możliwie najkrótszym terminie uzasadnioną ocenę zgodności PWE, jaka może być dokonana przez odpowiedni organ w celu podjęcia na czas ewentualnych działań korekcyjnych.

Jeżeli dany PWE objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację zarejestrowaną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczającym dobrowolny udział organizacji w systemie eko-zarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, a funkcja projektowa mieści się w zakresie tej rejestracji, system zarządzania przyjęty przez tę organizację uznaje się za spełniający wymogi załącznika V do niniejszej dyrektywy.

Jeżeli dany PWE objęty środkami wykonawczymi został zaprojektowany przez organizację posiadającą system zarządzania obejmujący funkcję projektu produktu i został wdrożony zgodnie ze zharmonizowanymi normami, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, taki system zarządzania uznaje się za spełniający odpowiednie wymogi załącznika V.

3. Po wprowadzeniu na rynek lub do użytkowania PWE objętego środkami wykonawczymi, producent lub jego autoryzowany przedstawiciel przechowują odpowiednie dokumenty, związane z przeprowadzoną oceną zgodności, oraz wydane deklaracje zgodności z możliwością udostępnienia ich Państwu Członkowskim w celu kontroli przez okres 10 lat od wyprodukowania ostatniego PWE tego typu.

Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku od właściwego organu Państwa Członkowskiego.

4. Dokumenty związane z oceną zgodności i deklaracją zgodności, wymienione w art. 5, są sporządzane w jednym z urzędowych języków Wspólnoty.

Artykuł 9

Domniemanie zgodności

1. Państwa Członkowskie uznają PWE, który posiada oznakowanie CE określone w art. 5, za spełniający odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego.

2. Państwa Członkowskie uznają PWE, do którego mają zastosowanie zharmonizowane normy, a którego numery referencyjne opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, za spełniający wszystkie odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego, z którym związane są te normy.

3. Zakłada się, że PWE, którym przyznano wspólnotowe oznakowanie ekologiczne na mocy rozporządzenia (WE) nr 1980/2000, spełniają wymogi dotyczące eko-projektu odpowiedniego środka wykonawczego w takim stopniu, w jakim spełnia te wymogi oznakowanie ekologiczne.

4. Do celów domniemanie zgodności w kontekście niniejszej dyrektywy, Komisja, działając zgodnie z procedurą opisaną w art. 19 ust. 2, może zdecydować, że inne oznakowania ekologiczne spełniają warunki odpowiadające oznakowaniu ekologicznemu Wspólnoty, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1980/2000. PWE, które uzyskały takie inne oznakowanie ekologiczne, uznaje się za spełniające wymogi dotyczące eko-projektu odpowiedniego środka wykonawczego w stopniu, w jakim wymogi te spełniane są przez oznakowanie ekologiczne.

Artykuł 10

Zharmonizowane normy

1. Państwa Członkowskie zapewniają w możliwym zakresie podjęcie odpowiednich środków w celu umożliwienia zainteresowanym stronom konsultacji na szczeblu krajowym w zakresie procesu przygotowania i monitorowania zharmonizowanych norm.

2. W przypadku gdy dane Państwo Członkowskie lub Komisja uznaje, iż zharmonizowane normy, co do których zastosowania zakłada się, że spełniają szczególne przepisy odpowiedniego środka wykonawczego, nie spełniają tych przepisów w pełni, zainteresowane Państwo Członkowskie lub Komisja informuje o tym Stały Komitet ustanowiony na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE z podaniem przyczyn. Komitet ten wydaje opinię w trybie pilnym.

3. W świetle opinii komitetu Komisja podejmuje decyzję o tym, czy opublikować, opublikować w ograniczonym zakresie, utrzymać lub wycofać odniesienia do rozpatrywanych zharmonizowanych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001, str. 1.

4. Komisja informuje zainteresowaną europejską instytucję normalizacyjną oraz, jeżeli to konieczne, udziela nowego upoważnienia w celu weryfikacji zharmonizowanych norm.

Artykuł 11

Wymogi dotyczące części i podzespołów

Środki wykonawcze mogą wymagać od producentów lub ich autoryzowanych przedstawicieli, wprowadzających na rynek części i podzespoły i/lub wprowadzających je do użytkowania, aby przekazywali producentowi danego PWE objętego przepisami wykonawczymi odpowiednie informacje o składzie materiałowym i zużyciu energii, materiałach i/lub zasobach części lub podzespołów.

Artykuł 12

Współpraca administracyjna i wymiana informacji

1. Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie odpowiednich środków zmierzających do zachęcenia władz odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy do wzajemnej współpracy i do przekazywania sobie nawzajem oraz Komisji informacji w celu wspomaganie funkcjonowania niniejszej dyrektywy, a w szczególności wspierania w wykonaniu art. 7.

Współpraca administracyjna i wymiana informacji wykorzystuje w najwyższym możliwym stopniu elektroniczne środki łączności i może być wspierana za pomocą odpowiednich programów wspólnotowych.

Państwa Członkowskie informują Komisję o tym, które władze są odpowiedzialne za stosowanie niniejszej dyrektywy.

2. Charakterystykę i strukturę wymiany informacji pomiędzy Komisją a Państwami Członkowskimi ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 19 ust. 2.

3. Komisja podejmuje odpowiednie środki w celu zachęcenia i przyczynienia się do współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi, o której mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 13

Małe i średnie przedsiębiorstwa

1. W kontekście programów, z których mogą korzystać MŚP oraz bardzo małe przedsiębiorstwa, Komisja bierze pod uwagę inicjatywy mające na celu pomoc MŚP i bardzo małym przedsiębiorstwom we włączeniu w proces projektowania swoich produktów aspektów ochrony środowiska, w tym efektywności energetycznej.

2. Państwa Członkowskie, w szczególności wzmacniając sieci i struktury wsparcia, udzielają MŚP oraz bardzo małym przedsiębiorstwom zachęt do przyjęcia podejścia rozsądnego z punktu widzenia ochrony środowiska już na etapie projektowania produktów, jak również do dostosowywania się do przyszłego prawodawstwa europejskiego.

Artykuł 14

Informacje dla konsumentów

Zgodnie z odpowiednim środkiem wykonawczym producenci zapewniają w formie, którą uważają za stosowną, by konsumenci korzystający z produktów pobierających energię otrzymywali:

- wymagane informacje na temat roli, jaką mogą oni odegrać w zrównoważonym korzystaniu z danego produktu,
- jeśli wymagają tego środki wykonawcze: profil ekologiczny produktu oraz korzyści wynikające z ekoprojektu.

Artykuł 15

Środki wykonawcze

1. W przypadku gdy dany PWE spełnia kryteria określone w ust. 2, zgodnie z ust. 3 lit. b) jest on objęty środkami wykonawczymi lub środkami samoregulacji. Przyjmując środki wykonawcze, Komisja działa zgodnie z procedurą określoną w artykule 19 ust. 2.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) wysokość sprzedaży PWE we Wspólnocie jest znacząca, orientacyjnie wynosi więcej niż 200 000 sztuk w ciągu roku według najnowszych dostępnych danych;
- b) PWE, uwzględniając ilości wprowadzone na rynek i/lub do użytkowania, ma znaczący wpływ na środowisko naturalne we Wspólnocie, jak to określono w strategicznych priorytetach Wspólnoty określonych w decyzji nr 1600/2002/WE;
- c) PWE posiada znaczący potencjał w zakresie poprawy jego ekologiczności bez pociągania za sobą nadmiernych kosztów, ze szczególnym uwzględnieniem:

- dużych rozbieżności w zakresie ekologiczności pomiędzy dostępnymi na rynku PWE o równorzędnej funkcjonalności.

- braku innego odpowiedniego prawodawstwa wspólnotowego lub braku odpowiedniego rozwiązania problemu przez siły rynkowe,
3. Przygotowując projekt środka wykonawczego, Komisja bierze pod uwagę wszelkie opinie wyrażone przez Komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, a ponadto uwzględnia:
- priorytety ekologiczne Wspólnoty, jak te określone w decyzji nr 1600/2002/WE lub w programie Komisji dotyczącym Europejskiego Programu Ochrony Klimatu (ECCP);
 - odpowiednie akty prawne Wspólnoty oraz samoregulację, takie jak dobrowolne umowy, które po ocenie zgodnej z art. 17 powinny w założeniu umożliwić szybsze osiągnięcie politycznych celów lub niższe wydatki, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach.
4. Przygotowując projekt środka wykonawczego Komisja:
- weźmie pod uwagę cykl życia PWE, a także jego wszystkie istotne aspekty środowiskowe, w tym efektywność energetyczną. Kompleksowość analiz aspektów środowiskowych i zdolności do ich poprawy musi być proporcjonalna do ich znaczenia. Przyjęcie wymogów dotyczących eko-projektu w zakresie istotnych aspektów środowiskowych danego PWE, nie może być nadmierne opóźnione z powodu niepewności dotyczących innych aspektów;
 - dokonyje oceny, która uwzględni wpływ na środowisko, konsumentów i producentów, w tym małe i średnie przedsiębiorstwa, z punktu widzenia konkurencyjności, biorąc pod uwagę także rynki spoza Wspólnoty, innowacyjności, dostępu do rynku oraz kosztów i korzyści;
 - uwzględnia istniejące krajowe ustawodawstwo w zakresie środowiska, które Państwa Członkowskie uważają za właściwe;
 - przeprowadza odpowiednie konsultacje z zaangażowanymi stronami;
 - przygotuje memorandum wyjaśniające do projektu środka wykonawczego w oparciu o ocenę, o której mowa w lit. b);
 - ustala datę/daty wprowadzenia, wszelkie tymczasowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na poszczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP.
5. Środki wykonawcze muszą spełniać następujące kryteria:
- nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na funkcjonalność produktu z punktu widzenia użytkownika;
 - nie mogą mieć negatywnego wpływu na zdrowie, bezpieczeństwo i środowisko naturalne;
 - nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konsumentów, w szczególności co do dostępności cenowej i kosztu cyklu życia produktu;
 - nie mogą mieć znacznego negatywnego wpływu na konkurencyjność przemysłu;
 - co do zasady, ustalenie wymogu dotyczącego eko-projektu nie może skutkować narzuceniem technologii jednego producenta pozostałym producentom;
 - nie może zostać narzucone nadmierne obciążenie administracyjne na producentów.
6. Środki wykonawcze określają podstawowe wymogi dotyczące eko-projektu zgodnie z załącznikiem I i/lub załącznikiem II.
- Szczególne wymogi dotyczące eko-projektu wprowadza się dla wybranych aspektów środowiskowych, które w poważnym stopniu oddziałują na środowisko.
- Środki wykonawcze mogą także stanowić, że żadne wymogi dotyczące eko-projektu nie są niezbędne w odniesieniu do niektórych określonych parametrów eko-projektu, o których mowa w załączniku I część 1.
7. Wymogi są sformułowane w taki sposób, aby zapewnić, że organy kontroli rynku mogą stwierdzić zgodność PWE z wymogami środka wykonawczego. Środek wykonawczy określa, czy procedura weryfikacji może zostać przeprowadzona bezpośrednio na PWE, czy też na podstawie dokumentacji technicznej.
8. Środki wykonawcze obejmują elementy określone w załączniku VII.
9. Odpowiednie badania i analizy przeprowadzone przez Komisję podczas opracowywania środków wykonawczych powinny zostać podane do publicznej wiadomości, w szczególności uwzględniając ułatwienie dostępu i korzystania z nich przez zainteresowane MŚP.
10. W stosownych przypadkach, do środka wykonawczego określającego wymogi dotyczące eko-projektu dołącza się wytyczne dotyczące równoważenia różnych aspektów środowiskowych, które zostaną przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 19 ust. 2; wytyczne te uwzględniają specyfikę MŚP działających w sektorze produkcji objętym środkiem wykona-

wczym. W razie konieczności, zgodnie z art. 13 ust. 1, Komisja może przygotować dodatkowe opracowania specjalistyczne, by ułatwić ich wdrażanie przez MŚP.

Artykuł 16

Plan prac

1. Zgodnie z kryteriami zawartymi w art. 15 oraz po konsultacji z Forum Konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, Komisja, nie później niż 6 lipca 2007 r. określa plan prac, który podaje się do publicznej wiadomości.

Plan prac określa na następne trzy lata sugerowaną listę grup produktów, które będą traktowane priorytetowo przy wprowadzaniu środków wykonawczych.

Plan prac jest okresowo zmieniany przez Komisję po konsultacji z Forum Konsultacyjnym.

2. Jednakże w okresie przejściowym, kiedy pierwszy plan prac, o którym mowa w ust. 1, będzie ustalany oraz zgodnie z procedurą określoną w artykule 19 ust. 2 i z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 15 i po konsultacji z Forum Konsultacyjnym, Komisja odpowiednio wprowadza z wyprzedzeniem:

- środki wykonawcze, poczynając od tych produktów, które zostały określone przez ECCP jako posiadające duży potencjał redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób oszczędny, takich jak sprzęt grzewczy i służący do grzania wody, systemy o napędzie elektrycznym, oświetlenie i sprzęt biurowy zarówno do użytku domowego, jak i w sektorze usług, urządzenia gospodarstwa domowego, elektronika użytkowa oraz systemy HVAC (ogrzewanie, wentylacja i klimatyzacja),
- oddzielny środek wykonawczy służący zmniejszeniu strat wynikających ze stosowania trybu czuwania dla danej grupy produktów.

Artykuł 17

Samoregulacja

Dobrowolne umowy lub inne środki o charakterze samoregulacji przedstawiane jako alternatywa dla środków

wykonawczych w kontekście tej dyrektywy są oceniane przynajmniej na podstawie załącznika VIII.

Artykuł 18

Forum konsultacyjne

Komisja zapewnia, że podczas wykonywania swoich czynności przestrzega, w odniesieniu do każdego ze środków wykonawczych, zrównoważonego udziału przedstawicieli Państw Członkowskich i wszystkich zainteresowanych stron, związanych z omawianym produktem/grupą produktów, jak przemysł w tym MŚP, rzemiosło, związki zawodowe, handlowcy, detaliści, importerzy, organizacje ochrony środowiska i organizacje konsumenckie. Strony te uczestniczą przede wszystkim w określaniu i weryfikacji środków wykonawczych, w analizowaniu skuteczności ustalonych mechanizmów monitorowania rynku oraz w ocenianiu dobrowolnych umów i innych środków samoregulacji. Strony te spotykają się na Forum Konsultacyjnym. Regulamin forum ustala Komisja.

Artykuł 19

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 20

Sankcje

Państwa Członkowskie określają sankcje, stosowane w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, uwzględniają zakres niezgodności i ilość sztuk produktów wprowadzonych na rynek wspólnotowy niezgodnych z przepisami.

Artykuł 21

Zmiany

1. W dyrektywie 92/42/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 6;
- 2) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

Niniejsza dyrektywa stanowi środek wykonawczy, w rozumieniu w art. 15 dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającej zasady ogólne ustalania wymogów dotyczących eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię (*), odnoszący się do efektywności energetycznej podczas użytkowania, zgodnie z powołaną dyrektywą, i może być zmieniona lub uchylona zgodnie z art. 19 ust. 2 dyrektywy 2005/32/WE.

(*) Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 29.”

- 3) skreśla się załącznik I, sekcja 2;
- 4) skreśla się załącznik II.

2. W dyrektywie 96/57/WE wprowadza się następujące zmiany:

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 9a

Niniejsza dyrektywa stanowi środek wykonawczy, w rozumieniu art. 15 dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię (*), odnoszący się do efektywności energetycznej podczas użytkowania, zgodnie z powołaną dyrektywą i może być zmieniona lub uchylona zgodnie z art. 19 ust. 2 dyrektywy 2005/32/WE.

(*) Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 29.”

3. W dyrektywie 2000/55/WE wprowadza się następujące zmiany:

Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 9a

Niniejsza dyrektywa stanowi środek wykonawczy, w rozumieniu art. 15 dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię (*), odnoszący się do efektywności energetycznej podczas użytkowania, zgodnie z powołaną dyrektywą, i może być zmieniona lub uchylona zgodnie z art. 19 ust. 2 dyrektywy 2005/32/WE.

(*) Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 29.”

Artykuł 22

Uchylenia

Dyrektywy 78/170/EWG i 86/594/EWG tracą moc. Państwa Członkowskie mogą nadal stosować istniejące przepisy krajowe przyjęte na mocy dyrektywy 86/594/EWG do czasu, kiedy zostaną przyjęte środki wykonawcze dotyczące produktów zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Ocena

Nie później niż dnia 6 lipca 2010 r. Komisja dokonuje oceny skuteczności tej dyrektywy i środków wykonawczych do niej, a także prognozy dla środków wykonawczych, mechanizmów nadzoru rynku oraz wszelkich właściwych samoregulacji wynikłych z jej wdrożenia, po konsultacji z Forum Konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18, a jeżeli okaże się to konieczne, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zalecenia dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

Artykuł 24

Poufność

Wymogi dotyczące przekazywania informacji, o których mowa w art. 11 oraz w załączniku I część 2, przez producenta i/lub jego autoryzowanego przedstawiciela są proporcjonalne i uwzględniają uzasadniony charakter poufnej informacji sensorycznych.

Artykuł 25

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 11 sierpnia 2007 r. i niezwłocznie informują o tym Komisję.

Środki przyjmowane przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, jakie zostały przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

W imieniu Rady

J. STRAW

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Metoda określania ogólnych wymogów dotyczących eko-projektu

(o których mowa w art. 15)

Ogólne wymogi dotyczące eko-projektu mają na celu poprawę ekologiczności PWE, skupiając się na jego znaczących aspektach środowiskowych bez określania wartości granicznych. Metoda zgodna z niniejszym załącznikiem stosowana będzie wtedy, gdy niewłaściwe okazuje się ustalanie dopuszczalnych granic dla analizowanej grupy produktów. Komisja określa istotne aspekty środowiskowe podczas sporządzania projektu środka do przedłożenia Komitetowi, o którym mowa w art. 19, który jest określony w środku wykonawczym.

Przygotowując środki wykonawcze określające ogólne wymogi dotyczące eko-projektu zgodnie z art. 15, Komisja określa, w sposób właściwy dla PWE objętego środkiem wykonawczym, odpowiednie parametry eko-projektu spośród wymienionych w części 1, wymogi dotyczące przekazywania informacji spośród wymienionych w części 2 oraz wymogi dla producenta wymienione w części 3.

Część 1. Parametry eko-projektu dla PWE

- 1.1. Istotne aspekty środowiskowe określane są w odniesieniu do następujących etapów cyklu życia produktu, o ile odnoszą się one do projektu produktu:
 - a) wybór i wykorzystanie surowca;
 - b) produkcja;
 - c) pakowanie, transport i dystrybucja;
 - d) instalacja i konserwacja;
 - e) użytkowanie;
 - f) koniec przydatności do użycia, oznaczający stan osiągnięcia przez dany PWE końca pierwotnego użytkowania.
- 1.2. Dla każdego etapu należy dokonać oceny następujących aspektów środowiskowych, jeżeli mają one zastosowanie:
 - a) przewidywane zużycie materiałów, energii i innych zasobów, takich jak słodka woda;
 - b) przewidywane emisje do powietrza, wody lub gleby;

- c) przewidywane zanieczyszczenie poprzez skutki fizyczne takie jak hałas, wibracje, promieniowanie, pola elektromagnetyczne;
 - d) spodziewane wytworzenie odpadów materiałowych;
 - e) możliwości ponownego wykorzystania, recyklingu i odzyskiwania materiałów i/lub energii z uwzględnieniem dyrektywy 2002/96/WE.
- 1.3. Do oceny możliwości poprawy w dziedzinie aspektów środowiskowych wspomnianych w poprzednim ustępie należy zastosować, w szczególności, odpowiednio następujące parametry, uzupełnione, jeżeli to konieczne, przez inne parametry:
- a) masa i objętość produktu;
 - b) wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu;
 - c) zużycie energii, wody i innych zasobów w trakcie cyklu życia;
 - d) wykorzystanie substancji zaklasyfikowanych jako niebezpieczne dla zdrowia i/lub środowiska zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG Rady z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących klasyfikacji, pakowania i oznaczania substancji niebezpiecznych⁽¹⁾, z uwzględnieniem przepisów ustawodawczych dotyczących wprowadzania do obrotu i używania konkretnych substancji, takie jak np. dyrektywy 76/769/EWG lub 2002/95/WE;
 - e) ilość i charakter materiałów koniecznych do prawidłowego użytkowania i konserwacji;
 - f) łatwość ponownego wykorzystania i recyklingu wyrażona poprzez: liczbę stosowanych materiałów i części, stosowanie standardowych części, czas konieczny do demontażu, kompleksowość narzędzi koniecznych do demontażu, stosowanie norm kodowania części i materiałów w celu identyfikacji części i materiałów nadających się do ponownego wykorzystania i recyklingu (łącznie z oznaczaniem części plastikowych zgodnie z systemem ISO), stosowanie materiałów łatwych do ponownego wykorzystania, łatwy dostęp do innych cennych części i materiałów, które mogą zostać ponownie wykorzystane; łatwy dostęp do części i materiałów zawierających substancje niebezpieczne,
 - g) włączenie użytych części;
 - h) unikanie rozwiązań technicznych szkodliwych przy ponownym wykorzystaniu i recyklingu części i całych urządzeń;
 - i) przedłużenie okresu życia wyrażonego przez minimalny gwarantowany okres życia, minimalny czas dostępności części zamiennych, modułowość, możliwość uaktualnienia, możliwość naprawy;
 - j) ilości wytwarzanych odpadów i ilości wytwarzanych odpadów niebezpiecznych;

⁽¹⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/73/WE (Dz.U. L 152 z 30.4.2004, str. 1).

- k) emisje do powietrza (gazy cieplarniane, czynniki kwasotwórcze, lotne związki organiczne, substancje przyczyniające się do powiększenia dziury ozonowej, uporczywe zanieczyszczenie organiczne, metale ciężkie, pyły drobne i zawieszony) bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samochodowych nieporuszających się po drogach ⁽¹⁾,
- l) emisje do wody (metale ciężkie, substancje posiadające negatywny wpływ na równowagę tlenową, uporczywe zanieczyszczenie organiczne);
- m) emisje do gleby (szczególnie przecieki i wycieki substancji niebezpiecznych podczas fazy używania produktu, a także możliwość wypłukiwania po jego usunięciu w formie odpadów).

Część 2. Wymogi związane z dostarczaniem informacji

W stosownych przypadkach, środki wykonawcze mogą wymagać od producenta przekazania informacji, które mogą mieć wpływ na sposób obchodzenia się z PWE, używania go i ponownego przetwarzania przez osoby inne niż producent, w szczególności zaś następujące informacje:

- informacje od projektanta dotyczące procesu produkcji,
- informacje dla konsumentów na temat istotnej charakterystyki środowiskowej i działania produktu, towarzyszące produktowi podczas wprowadzania na rynek w celu umożliwienia konsumentowi porównania tych aspektów produktów,
- informacje dla konsumentów dotyczące sposobu instalacji, użytkowania i konserwacji produktu w celu zminimalizowania jego wpływu na środowisko oraz zapewnienia optymalnej długości życia, a także sposobu zwracania produktu pod koniec przydatności do użytku, oraz gdzie to odpowiednie, informacje o okresie dostępności części zamiennych i możliwościach unowocześniania produktów,
- informacje dla placówek zajmujących się obróbką, dotyczące demontażu, recyklingu lub usuwania pod koniec przydatności do użycia.

Informacje te powinny znajdować się na samym produkcie, jeśli tylko jest to możliwe.

Informacje te powinny uwzględniać zobowiązania wynikające z innych przepisów Wspólnoty, jak na przykład dyrektywa 2002/96/WE.

Część 3. Wymogi w stosunku do producenta

1. Zajmując się aspektami środowiskowymi określonymi w środkach wykonawczych jako tymi, na które znaczny wpływ ma projekt produktu, producenci PWE będą musieli dokonać oceny modelu PWE w czasie jego cyklu życia w oparciu o realistyczne założenia dotyczące normalnych warunków i przeznaczenia produktu. Inne aspekty środowiskowe mogą zostać zbadane dobrowolnie.

Na bazie tej oceny producenci określą profil ekologiczny PWE. Będzie się on opierał o charakterystykę środowiskową produktu oraz elementy wejściowe/wyjściowe występujące przez cały cykl życia produktu, wyrażone w fizycznych ilościach, które można zmierzyć.

⁽¹⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/26/WE (Dz.U. L 146 z 30.4.2004, str. 1).

2. Producenci będą wykorzystywać taką ocenę do oceny alternatywnych rozwiązań projektowych oraz osiągniętej ekologiczności produktu w stosunku do danych stanowiących punkt odniesienia.

Dane stanowiące punkt odniesienia określone są przez Komisję w środku wykonawczym na podstawie informacji zebranych podczas opracowywania środka.

Wybór konkretnego rozwiązania projektowego przyczyni się do osiągnięcia uzasadnionej równowagi pomiędzy różnymi aspektami środowiskowymi oraz pomiędzy aspektami środowiskowymi a innymi ważnymi kwestiami, obejmującymi np. bezpieczeństwo i zdrowie, wymogi techniczne dotyczące funkcjonalności, jakość i efektywność, a także aspekty ekonomiczne, obejmujące koszty produkcji i atrakcyjność rynkową, przy zgodności z całym ustawodawstwem w tym zakresie.

ZAŁĄCZNIK II

Metoda ustalania szczególnych wymogów dotyczących eko-projektu

(o której mowa w art. 15)

Celem szczególnych wymogów dotyczących eko-projektu jest poprawa wybranego aspektu środowiskowego produktu. Mogą one przybierać formę wymogów dotyczących zmniejszenia zużycia danego zasobu, np. ograniczenia używania tego zasobu na różnych etapach cyklu życia danego PWE w odpowiednim zakresie (takich jak ograniczenia zużycia wody w fazie użytkowania lub ilości danego materiału stanowiącego część produktu lub wymóg w odniesieniu do minimalnych ilości materiału odzyskanego w drodze recyklingu).

Przygotowując środki wykonawcze określające ogólne wymogi dotyczące eko-projektu, zgodnie z art. 15, Komisja określi w sposób właściwy dla PWE objętego środkiem wykonawczym odpowiednie parametry eko-projektu spośród wymienionych w załączniku I część 1 i określi poziomy tych wymogów, zgodnie z procedurą opisaną w art. 19 ust. 2 w następujący sposób:

1. Analiza techniczna, środowiskowa i ekonomiczna określi ilość reprezentatywnych modeli danego PWE na rynku oraz określi techniczne opcje poprawy ekologiczności produktu, mając na względzie ekonomiczne uzasadnienie tych opcji oraz uniknięcie wszelkich istotnych strat w działaniu lub użyteczności dla konsumentów.

Analiza techniczna, ekonomiczna i ekologiczna określi także, w odniesieniu do rozważanych aspektów środowiskowych, najlepiej działające produkty oraz technologię dostępną na rynku.

Podczas analizy, a także podczas ustalania wymogów należy uwzględnić funkcjonowanie produktów dostępnych na rynkach międzynarodowych oraz kryteria określone przez ustawodawstwo innych państw.

Na podstawie tej analizy i biorąc pod uwagę wykonalność ekonomiczną i techniczną oraz potencjał w zakresie poprawy, będą podejmowane konkretne środki w celu zminimalizowania oddziaływania produktu na środowisko.

Jeżeli chodzi o zużycie energii podczas użytkowania, poziom efektywności energetycznej lub zużycia zostanie ustalony w taki sposób, aby koszt cyklu życia reprezentatywnych modeli PWE był minimalny dla użytkowników końcowych, z uwzględnieniem wpływu na inne aspekty środowiskowe. Metoda analizy kosztu cyklu życia wykorzystuje rzeczywistą stopę dyskontową na podstawie danych dostarczonych z Europejskiego Banku Centralnego i realistycznego czasu życia PWE; oparta jest ona na sumie zmian w cenie zakupu (wynikających z różnic w kosztach przemysłowych) i wydatkach operacyjnych, które wynikają z różnych możliwości ulepszeń technicznych reprezentatywnych modeli badanego PWE przez cały czas życia. Wydatki operacyjne pokrywają głównie zużycie energii i dodatkowe nakłady w postaci innych zasobów (np. woda lub detergenty).

Analiza wrażliwości obejmująca odpowiednie czynniki (np. cenę energii lub inne zasoby, koszt surowca lub koszt produkcji, stopy dyskontowe) oraz, w stosownym przypadku, zewnętrznych kosztów środowiskowych, w tym redukcję emisji gazów cieplarnianych, zostanie wykonana w celu sprawdzenia, czy istnieją poważne zmiany oraz czy ogólne wnioski są wiarygodne. Wymóg zostanie odpowiednio zmodyfikowany.

Podobną metodologię można zastosować do innych zasobów, takich jak np. woda.

2. W celu opracowania analiz technicznych, środowiskowych i ekonomicznych można wykorzystać informacje dostępne w ramach innych działań Wspólnoty.

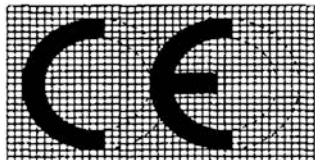
Można też wykorzystać informacje z istniejących programów stosowanych w innych częściach świata do określania szczegółowych wymogów dotyczących eko-projektu PWE będących przedmiotem obrotu z partnerami gospodarczymi UE.

3. Data wejścia wymogu w życie uwzględniać będzie cykl zmiany projektu produktu.
-

ZAŁĄCZNIK III

Oznaczenie CE

(o którym mowa w art. 5 ust. 2)

Oznaczenie CE musi mieć wysokość co najmniej 5 mm. Jeżeli znak CE jest zmniejszony lub powiększony, należy zachować proporcje przedstawione na powyższym wyskalowanym rysunku.

Oznaczenie CE musi zostać umieszczone na PWE. Jeżeli nie jest to możliwe, musi zostać umieszczone na opakowaniu oraz na towarzyszących dokumentach.

—

ZAŁĄCZNIK IV

Wewnętrzna kontrola projektu

(o której mowa w art. 8)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, w ramach której producent lub jego autoryzowany przedstawiciel wykonujący zobowiązania przewidziane w sekcji 2 niniejszego załącznika zapewnia i zaświadcza, że PWE spełnia odpowiednie przepisy danego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. Producent sporządzi teczkę dokumentacji technicznej umożliwiającej ocenę zgodności PWE z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego.

Dokumentacja określi w szczególności:

- a) ogólny opis PWE oraz jego przeznaczenie;
 - b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta i/lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków poświęconych ocenie środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
 - c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
 - d) elementy charakterystyki projektu produktu związane z aspektami środowiskowymi projektu produktu;
 - e) wykaz odpowiednich norm, o których mowa w artykule 10, zastosowany w pełni lub częściowo, a także opis rozwiązań przyjętych w celu spełnienia wymogów odpowiedniego środka wykonawczego, jeżeli normy, o których mowa w artykule 10 nie zostały zastosowane lub jeżeli normy te nie obejmują w całości wymogów odpowiedniego środka wykonawczego;
 - f) kopia informacji dotyczących aspektów środowiskowych projektu produktu, przekazanych zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I, część 2;
 - g) wyniki pomiarów związanych z wymogami dotyczącymi eko-projektu, wykonanych z włączeniem szczegółów zgodności tych pomiarów w porównaniu z wymogami dotyczącymi eko-projektu, określonymi w odpowiednim środku wykonawczym.
3. Producent musi podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że produkt zostanie wyprodukowany zgodnie z charakterystyką projektu, o której mowa w sekcji 2 oraz z wymogami środka, który ma do niego zastosowanie.

ZAŁĄCZNIK V

System zarządzania do oceny zgodności

(o którym mowa w art. 8)

1. Niniejszy załącznik opisuje procedurę, w której producent spełniający zobowiązania zawarte w sekcji 2 niniejszego załącznika zapewnia i oświadcza, że PWE spełnia wymogi odpowiedniego środka wykonawczego. Deklaracja zgodności może obejmować jeden lub więcej produktów oraz musi być przechowywana przez producenta.
2. System zarządzania można wykorzystać do oceny zgodności danego PWE pod warunkiem że producent wdroży elementy środowiskowe, określone w sekcji 3 niniejszego załącznika.
3. Elementy środowiskowe systemu zarządzania

Niniejsza sekcja opisuje elementy systemu zarządzania oraz procedury, za pomocą których producent może wykazać, że PWE jest zgodny z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego.

3.1. Polityka dotycząca ekologiczności produktów

Producent musi być w stanie wykazać zgodność z wymogami odpowiedniego środka wykonawczego. Producent musi być także w stanie przedstawić podstawy określania i oceny celów i wskaźników ekologiczności produktu mając na celu poprawę całkowitej ekologiczności produktu.

Wszystkie środki przyjęte przez producenta w celu poprawy ekologiczności produktu oraz ustalenia profilu ekologicznego produktu, jeśli jest on wymagany przez środek wykonawczy, poprzez projekt i produkcję muszą zostać udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie pisemnych procedur i instrukcji.

Procedury i instrukcje muszą obejmować w szczególności odpowiedni opis:

- listy dokumentów, które muszą zostać sporządzone, aby wykazać zgodność PWE i które — jeżeli to ich dotyczy — muszą zostać udostępnione,
- celów i wskaźników ekologiczności produktów oraz struktury organizacyjnej, odpowiedzialności, uprawnień zarządu i alokacji zasobów w odniesieniu do ich wdrożenia i utrzymania,
- kontroli i testów do wykonania po zakończeniu procesu produkcji w celu sprawdzenia cech produktów względem wskaźników ich ekologiczności,
- procedur kontroli i uaktualniania wymaganej dokumentacji,
- metody weryfikacji wdrażania i skuteczności środowiskowych elementów systemu zarządzania.

3.2. Planowanie

Producent ustanowi i będzie utrzymywał:

- a) procedury dotyczące ustalenia profilu ekologicznego produktu;
- b) cele i wskaźniki ekologiczności produktów, które uwzględniają opcje technologiczne oraz wymogi techniczne i ekonomiczne;
- c) program dotyczący osiągnięcia tych celów.

3.3. Wdrożenie i dokumentacja

3.3.1. Dokumentacja dotycząca systemu zarządzania powinna obejmować w szczególności:

- a) zadania i upoważnienia zostaną zdefiniowane i udokumentowane w celu zapewnienia ekologiczności produktu i sprawozdawczości w zakresie jego działania w celu rewizji i udoskonalania;
- b) dokumenty zostaną ustanowione ze wskazaniem kontroli projektu i wdrażanych technik weryfikacji oraz procesów i systematycznych działań stosowanych podczas projektowania produktu;
- c) producent określi i będzie przechowywał informacje w celu opisanie głównych środowiskowych elementów systemu zarządzania i procedur kontroli wszystkich wymaganych dokumentów.

3.3.2. Dokumentacja dotycząca PWE określi w szczególności:

- a) ogólny opis PWE oraz jego przeznaczenie;
- b) wyniki odpowiednich analiz oceny środowiskowej wykonanych przez producenta i/lub odniesienia do literatury lub analiz przypadków poświęconych ocenie środowiskowej, które są wykorzystywane przez producenta w ocenie, dokumentowaniu i w określaniu rozwiązań dotyczących projektu produktu;
- c) profil ekologiczny, jeśli jest wymagany przez środek wykonawczy;
- d) dokumenty opisujące wyniki wykonywanych pomiarów w zakresie wymogów dotyczących eko-projektu, w tym danych dotyczących zgodności tych wyników z wymogami dotyczącymi eko-projektu, określonymi w odpowiednim środku wykonawczym;
- e) producent określi charakterystykę, wskazując w szczególności normy, które zostały zastosowane; jeżeli normy powołane w artykule 10 nie zostały zastosowane lub jeżeli nie obejmują one w całości wymogów odpowiedniego środka wykonawczego, środki zastosowane do zapewnienia zgodności;
- f) kopia informacji dotyczących środowiskowych aspektów projektu produktu, które są podawane zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I, część 2.

3.4. Sprawdzenie i działania korygujące

- a) producent musi podjąć wszystkie działania konieczne do zapewnienia, że PWE zostanie wyprodukowany zgodnie ze specyfikacjami projektu oraz z wymogami środka wykonawczego, który ma do niego zastosowanie;
 - b) producent ustanowi i będzie stosował procedury w celu badania i obsługi niezgodności, a także wdrażania zmian w udokumentowanych procedurach wynikających z działań korygujących;
 - c) producent będzie wykonywał co najmniej co trzy lata pełny wewnętrzny audyt systemu zarządzania z uwzględnieniem jego elementów środowiskowych.
-

ZAŁĄCZNIK VI

Deklaracja zgodności

(o której mowa w art. 5 ust. 3)

Deklaracja zgodności CE musi zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela;
 - 2) opis modelu wystarczający do jednoznacznej identyfikacji;
 - 3) w stosownych przypadkach, odniesienia do zastosowanych zharmonizowanych norm;
 - 4) w stosownych przypadkach, inne zastosowane normy i specyfikacje techniczne;
 - 5) w stosownych przypadkach, odniesienia do innego prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego umieszczenia znaku CE;
 - 6) identyfikację i podpis osoby upoważnionej do składania oświadczeń woli w imieniu producenta lub jego autoryzowanego przedstawiciela.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Treść środków wykonawczych

(o których mowa w art. 15 ust. 8)

Środek wykonawczy będzie określać w szczególności:

- 1) szczegółową definicję typu(-ów) PWE, których dotyczy dany środek;
- 2) wymaganie (wymogi) dotyczące eko-projektu ujętych PWE, datę(-y) wdrożenia, wszelkie środki i okresy podzielone na etapy lub przejściowe;
 - w przypadku ogólnych wymogów dotyczących eko-projektu, odpowiednie fazy i aspekty wybrane spośród tych, o których mowa w załączniku I, sekcja 1.1 i 1.2, wraz z przykładami parametrów wybranych spośród tych, o których mowa w załączniku I, sekcja 1.3, jako wytyczne podczas oceny usprawnienia w odniesieniu do określonych aspektów środowiskowych,
 - w przypadku szczególnych wymogów dotyczących eko-projektu, jego (ich) poziom(-y);
- 3) parametry eko-projektu, o których mowa w załączniku I część 1, dla których nie są konieczne żadne wymogi dotyczące eko-projektu;
- 4) wymogi dotyczące instalacji PWE, jeżeli ma to bezpośrednie znaczenie dla rozpatrywanej ekologiczności PWE;
- 5) normy pomiarów i/lub metody pomiarów do wykorzystania; jeżeli dostępne, stosowane będą zharmonizowane normy, których numery referencyjne zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
- 6) szczegóły oceny zgodności na podstawie decyzji 93/465/EWG
 - jeżeli moduł(-y) do zastosowania jest (są) inne niż Moduł A; czynniki prowadzące do wyboru tej określonej procedury,
 - jeżeli mają one zastosowanie, kryteria zatwierdzenia i/lub certyfikacji osób trzecich,

jeżeli inne moduły zostały ustanowione w innych wymogach dotyczących oznakowania CE dla tego samego PWE, moduł zdefiniowany w środku wykonawczym będzie nadrzędny w stosunku do danego wymogu;
- 7) wymogi dotyczące informacji, jakie mają być przedstawiane przez producentów, w szczególności w odniesieniu do elementów dokumentacji technicznej, które potrzebne są dla ułatwienia kontroli zgodności PWE ze środkiem wykonawczym;
- 8) czas trwania okresu przejściowego, w trakcie którego Państwa Członkowskie muszą zezwolić na wprowadzenie na rynek i/lub do użytkowania tych PWE, które spełniają przepisy obowiązujące na ich terytorium w dniu przyjęcia środka wykonawczego;
- 9) datę oceny i ewentualnych zmian środka wykonawczego, z uwzględnieniem szybkości postępu technicznego.

ZAŁĄCZNIK VIII

Poza podstawowym wymogiem prawnym stwierdzającym, że inicjatywy samoregulacji są zgodne ze wszystkimi przepisami Traktatu (a zwłaszcza z zasadami rynku wewnętrznego i konkurencji), a także ze zobowiązaniami międzynarodowymi Wspólnoty, w tym również z wielostronnymi normami handlowymi, następująca otwarta lista kryteriów może zostać wykorzystana do oceny dopuszczalności inicjatyw samoregulacji jako alternatywa środka wykonawczego w świetle niniejszej dyrektywy:

1. Otwartość na udział

Inicjatywy samoregulacji są otwarte na udział podmiotów z krajów trzecich, zarówno w fazie przygotowawczej, jak i w fazie realizacji.

2. Wartość dodana

Inicjatywy samoregulacji przynoszą wartość dodaną (w stosunku do sytuacji bieżącej), przekładając się na poprawę sprawności środowiskowej danego PWE.

3. Reprezentatywność

Przedsiębiorstwa i ich związki uczestniczące w działaniu samoregulacyjnym stanowią znaczną większość danego sektora gospodarczego, przy jak najmniejszej licznie wyjątków. Należy dbać o przestrzeganie zasad konkurencji.

4. Określone i rozłożone w czasie cele

Cele wyznaczone przez zainteresowane strony są określone w sposób jasny i precyzyjny w odniesieniu do dobrze określonej sytuacji bazowej. Jeżeli inicjatywa samoregulacji jest długofalowa, powinna przewidywać cele pośrednie. Powinna istnieć możliwość prowadzenia kontroli przestrzegania celów (i celów pośrednich) w przystępnych warunkach i w sposób wiarygodny, poprzez zastosowanie jasnych i niezawodnych wskaźników. Opracowanie takich wskaźników ułatwiają dane pochodzące z badań naukowych oraz informacje podstawowe o charakterze naukowym i technicznym.

5. Udział społeczeństwa obywatelskiego

Dla zapewnienia przejrzystości, inicjatywy samoregulacji są upubliczniane, zwłaszcza przez Internet oraz inne elektroniczne środki upowszechniania informacji.

Ten sam wymóg dotyczy również sprawozdań tymczasowych i końcowych. Zainteresowane podmioty, zwłaszcza przedsiębiorstwa, organizacje pozarządowe zajmujące się ochroną środowiska oraz stowarzyszenia konsumentów, mają możliwość ustosunkowania się do każdej inicjatywy samoregulacji.

6. Nadzór i sprawozdawczość

Inicjatywy samoregulacji obejmują dobrze przygotowany system nadzoru, który jasno określa zadania przedsiębiorstw i niezależnych kontrolerów. Służby Komisji zachęca się do kontrolowania realizacji celów w partnerstwie ze stronami inicjatywy samoregulacji.

Plan nadzoru i sprawozdawczości jest szczegółowy, przejrzysty i obiektywny. Do służb Komisji, wspomaganych przez komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 1, należy ocena, czy cele dobrowolnej umowy lub innego środka samoregulacji zostały spełnione.

7. Opłacalność administrowania inicjatywą samoregulacji

Koszty administrowania inicjatywą samoregulacji, zwłaszcza w zakresie kontroli, nie powinny powodować obciążeń administracyjnych, które byłyby nieproporcjonalne do celów oraz do innych istniejących instrumentów polityki.

8. Zrównoważony charakter

Inicjatywy samoregulacji są zgodne z celami polityk niniejszej dyrektywy, a zwłaszcza z podejściem zintegrowanym, jak również z wymiarem ekonomicznym i społecznym zrównoważonego rozwoju. Należy uwzględnić interesy w zakresie ochrony konsumentów (zdrowie, jakość życia i interesy ekonomiczne).

9. Spójność bodźców

Jest mało prawdopodobne, że inicjatywy samoregulacji przyniosą spodziewane skutki, jeżeli inne czynniki i bodźce — presja rynkowa, system podatkowy, ustawodawstwo krajowe — dają uczestnikom przeciwstawne sygnały. Spójność polityki pod tym względem jest nieodzowna i należy ją brać pod uwagę przy ocenie skuteczności inicjatywy.

DYREKTYWA 2005/33/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 6 lipca 2005 r.****zmieniająca dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 175 ust. 1uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Polityka Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego, tak jak to ustanowiono w programach działania na rzecz środowiska naturalnego, a w szczególności w szóstym wspólnotowym programie działań na rzecz środowiska przyjętym decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, na podstawie art. 174 Traktatu, stawia sobie za cel uzyskanie takich poziomów jakości powietrza, które nie powodują skutków nie do zaakceptowania oraz ryzyka dla zdrowia ludzi i dla środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 E z 25.2.2003, str. 277.

⁽²⁾ Dz.U. C 208 z 3.9.2003, str. 27.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 4 czerwca 2003 r. (Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, str. 311), wspólne stanowisko Rady z dnia 9 grudnia 2004 r. (Dz.U. C 63 E z 15.3.2005, str. 26), stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 2005 (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym), decyzja Rady z dnia 23 maja 2005 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

(2) Dyrektywa Rady 1999/32/WE z 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽⁵⁾ ustala maksymalną dopuszczalną zawartość siarki w ciężkim oleju opałowym, oleju napędowym oraz oleju napędowym żeglugowym, stosowanych we Wspólnocie.

(3) Dyrektywa 1999/32/WE zobowiązuje Komisję do rozważenia, jakie środki mogłyby zostać podjęte w celu zredukowania wpływu spalania paliw żeglugowych, innych niż oleje napędowe żeglugowe, na zakwaszenie i, jeżeli zachodzi taka potrzeba, do przedłożenia stosownej propozycji.

(4) Emisje ze statków pochodzące ze spalania paliw żeglugowych o wysokiej zawartości siarki przyczyniają się do zanieczyszczenia powietrza w formie dwutlenku siarki oraz pyłów, szkodząc zdrowiu ludzkiemu, niszcząc środowisko, własność publiczną i prywatną oraz dziedzictwo kulturowe, a także przyczyniając się do zakwaszenia.

(5) Ludzie i środowisko naturalne w obszarach przybrzeżnych i w pobliżu portów są szczególnie narażeni na zanieczyszczenia pochodzące ze statków stosujących paliwa o wysokiej zawartości siarki. Dlatego też konieczne jest podjęcie szczególnych środków w tym zakresie.

(6) Środki zawarte w niniejszej dyrektywie uzupełniają środki krajowe Państw Członkowskich, mające na celu wprowadzenie poziomów zanieczyszczeń powietrza określonych w dyrektywie 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾.

(7) Redukcja zawartości siarki w paliwach ma pewne zalety dla statków, w zakresie efektywności ich eksploatacji oraz kosztów ich konserwacji, a także ułatwia efektywne wykorzystanie pewnych technologii ograniczających emisje, takich jak selektywna redukcja katalityczna.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, str. 13. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 22. Dyrektywa zmieniona Aktem o Przystąpieniu z 2003 r. (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 703).

- (8) Traktat wymaga uwzględnienia szczególnych cech regionów peryferyjnych Wspólnoty, a mianowicie francuskich departamentów zamorskich, Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich.
- (9) W 1997 r. konferencja dyplomatyczna przyjęła Protokół wprowadzający zmiany do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r., zmodyfikowanej Protokołem z 1978 r. dotyczącym tej konwencji (zwanej dalej „Konwencją MARPOL”). Na mocy tego Protokołu dodano do Konwencji MARPOL nowy załącznik VI, zawierający przepisy dotyczące zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez statki. Protokół z 1997 r., a tym samym załącznik VI do Konwencji MARPOL, wszedł w życie w dniu 19 maja 2005 r.
- (10) Załącznik VI do Konwencji MARPOL uznaje pewne obszary za Obszary Kontroli Emisji Tlenku Siarki (zwane dalej „Obszarami Kontroli Emisji SOx”). Do takich obszarów zaliczono już Morze Bałtyckie. Dyskusja w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) doprowadziła do porozumienia w sprawie zasady uznania Morza Północnego wraz z Kanałem La Manche za Obszar Kontroli Emisji SOx po wejściu w życie załącznika VI.
- (11) Biorąc pod uwagę globalny charakter żeglugi morskiej, należy dołożyć wszelkich starań, aby znaleźć rozwiązania o zasięgu międzynarodowym. Zarówno Komisja, jak i Państwa Członkowskie powinny zmierzać do zapewnienia, w ramach działań IMO, ogólnoświatowej redukcji maksymalnej dopuszczalnej wartości siarki w paliwach żeglugowych, łącznie z analizą korzyści związanych z uznaniem nowych stref morskich za Obszary Kontroli Emisji SOx zgodnie z załącznikiem VI do Konwencji MARPOL.
- (12) Wprowadzenie w życie zobowiązań dotyczących zawartości siarki w paliwach żeglugowych jest niezbędne dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. Wiarygodne wykonanie niniejszej dyrektywy wymaga wprowadzenia efektywnego systemu pobierania próbek oraz odstraszających sankcji na obszarze całej Wspólnoty. Państwa Członkowskie powinny podjąć działania wykonawcze w stosunku do statków pływających pod ich banderą oraz statków pływających pod wszelkimi banderami podczas pobytu w ich portach. Równie ważna dla Państw Członkowskich jest ścisła współpraca w celu podjęcia dodatkowych działań wykonawczych w stosunku do innych statków zgodnie z międzynarodowym prawem morskim.
- (13) Należy zapewnić przemysłowi morskemu odpowiednią ilość czasu na dokonanie technicznych adaptacji w celu uzyskania maksymalnej wartości dopuszczalnej 0,1 % wagowo siarki w paliwach żeglugowych stosowanych w statkach żeglugi śródlądowej oraz w statkach cumujących w portach Wspólnoty. Z tego też względu termin wykonania tego wymogu należy ustalić na dzień 1 stycznia 2010 r. Ponieważ dotrzymanie tego terminu może wiązać się z technicznymi problemami dla Grecji, przewiduje się tymczasowe odstępstwo dla określonych statków pływających w obrębie terytorium Republiki Greckiej
- (14) Niniejsza dyrektywa powinna być postrzegana jako pierwszy krok w trwałym procesie redukcji emisji siarki do wód morskich, stwarzający widoki na dalsze redukcje emisji poprzez obniżenie wartości dopuszczalnych siarki w paliwach oraz technologii ograniczania emisji, a także stwarzający widoki na rozwój instrumentów ekonomicznych mających zachęcać do znacznej redukcji emisji.
- (15) Istotnym jest wzmocnienie pozycji Państw Członkowskich w negocjacjach w ramach IMO, tak aby w szczególności na etapie rewizji załącznika VI do Konwencji MARPOL dać asumpt do rozważenia bardziej ambitnych środków, zarówno w odniesieniu do niższych wartości dopuszczalnych zawartości siarki w ciężkich olejach opałowych stosowanych przez statki, jak i użycia równorzędnych, alternatywnych środków ograniczających emisje.
- (16) W swojej rezolucji A.926(22) Zgromadzenie IMO wezwało rządy, w szczególności tych regionów, w których wyznaczono Obszary Kontroli Emisji SOx, do zapewnienia dostępności bunkrowego oleju opałowego o niskiej zawartości siarki w obszarze ich jurysdykcji oraz do zwrócenia się do przedsiębiorstw przemysłu naftowego i żeglugowego o ułatwienie dostępu do bunkrowego oleju opałowego o niskiej zawartości siarki oraz o ułatwienie jego stosowania. Państwa Członkowskie powinny podjąć odpowiednie działania w celu zapewnienia, aby lokalni dostawcy paliwa żeglugowego udostępniali paliwo odpowiadające tym wymogom, w ilościach wystarczających do pokrycia zapotrzebowania.
- (17) IMO przyjęła wytyczne dotyczące pobierania próbek oleju opałowego w celu zweryfikowania jego zgodności z Załącznikiem VI do Konwencji MARPOL. Ponadto IMO opracuje wytyczne dotyczące systemów oczyszczania gazów spalinowych oraz innych metod technologicznych ograniczających emisje SOx w Obszarach Kontroli Emisji SOx.
- (18) Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania⁽¹⁾ przekształca dyrektywę Rady 88/609/EWG⁽²⁾. Dyrektywa 1999/32/WE powinna zostać odpowiednio zmieniona zgodnie z jej art. 3 ust. 4.

(1) Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1. Dyrektywa zmieniona Aktem o Przystąpieniu z 2003 r.

(2) Dz.U. L 336 z 7.12.1988, str. 1.

- (19) Właściwym jest, aby istniejący Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ wspierał Komisję w zakresie zatwierdzania technologii ograniczających emisje.
- (20) Technologie ograniczające emisje mogą zapewnić co najmniej równorzędną lub nawet większą redukcję emisji niż w przypadku użycia paliw o niskiej zawartości siarki, pod warunkiem że nie mają one ujemnego wpływu na ekosystemy i są opracowywane zgodnie z odpowiednimi mechanizmami zatwierdzania i kontroli. Istotnym jest, aby istniały odpowiednie warunki sprzyjające rozwojowi nowych technologii ograniczających emisje.
- (21) Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu powinna w razie potrzeby wspierać Komisję oraz Państwa Członkowskie w monitorowaniu wykonania niniejszej dyrektywy.
- (22) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (23) Dyrektywa 1999/32/WE powinna zostać zatem odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 1999/32/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Redukcje emisji dwutlenku siarki pochodzących ze spalania określonych rodzajów ropopochodnych paliw płynnych osiąga się przez wprowadzenie wartości dopuszczalnych zawartości siarki w tych paliwach jako warunku ich stosowania na terytorium, morskich wodach terytorialnych, wyłącznych strefach ekonomicznych oraz strefach kontroli zanieczyszczeń Państw Członkowskich.

Wartości dopuszczalne zawartości siarki w niektórych ropopochodnych paliwach płynnych, ustanowione w niniejszej dyrektywie, nie dotyczą jednak:

- a) paliw przeznaczonych do celów badawczych oraz do testowania;
- b) paliw przeznaczonych do przetworzenia przed ostatecznym spalaniem;
- c) paliw przeznaczonych do przetworzenia w przemyśle rafineryjnym;
- d) paliw stosowanych i wprowadzanych na rynek regionów peryferyjnych Wspólnoty, pod warunkiem że zainteresowane Państwa Członkowskie zapewnią, aby w tych regionach:
 - były przestrzegane normy jakości powietrza,
 - nie były stosowane ciężkie oleje opałowe, w których zawartość siarki przekracza 3 % na jednostkę masy,
- e) paliw stosowanych w okrętach wojennych oraz innych jednostkach sił zbrojnych. Jednakże każde Państwo Członkowskie podejmie starania w celu zapewnienia, poprzez przyjęcie odpowiednich środków niewpływających ujemnie na eksploatację oraz możliwości operacyjne takich statków, aby ich eksploatacja przebiegała w sposób zgodny z niniejszą dyrektywą, jeżeli jest to uzasadnione i wykonalne;
- f) jakiegokolwiek stosowania paliwa w statkach, niezbędnego do szczególnych celów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa statku lub ratowania życia na morzu;
- g) jakiegokolwiek stosowania paliwa w statkach, które jest niezbędne ze względu na uszkodzenie samego statku lub jego oprzyrządowania, jeżeli po wystąpieniu szkody zostaną podjęte racjonalne środki przeciwdziałające lub minimalizujące nadmiar emisji i jeżeli środki zmierzające do usunięcia szkody zostały podjęte możliwie szybko. Nie dotyczy to przypadku, gdy właściciel lub kapitan statku działał z zamiarem wyrządzenia szkody lub lekkomyślnie;
- h) paliw stosowanych na pokładach statków, w odniesieniu do których zastosowano zatwierdzone technologie ograniczające emisje, zgodnie z art. 4c.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 415/2004 (Dz.U. L 68 z 6.3.2004, str. 10).

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w pkt 1 pierwsze tiret otrzymuje brzmienie:
- „— każde ropopochodne paliwo płynne, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN od 2710 19 51 do 2710 19 69, lub”;
- b) w pkt 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „olej napędowy’ oznacza:
- każde ropopochodne paliwo płynne, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 45 lub 2710 19 49, lub
- każde ropopochodne paliwo płynne, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, którego mniej niż 65 % objętości (włączając w to straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85 % objętości (włączając w to straty) destyluje w temperaturze 350 °C, przy użyciu metody ASTM D86.”;
- c) punkt 3 otrzymuje następujące brzmienie:
- „3. ‘paliwo żeglugowe’ oznacza każde ropopochodne paliwo płynne przeznaczone do stosowania na statku lub stosowane na statku, w tym paliwo zdefiniowane w ISO 8217;”;
- d) dodaje się następujące punkty:
- „3a. ‘olej żeglugowy typu diesel’ oznacza każde paliwo żeglugowe, którego lepkość i gęstość mieszczą się w zakresach lepkości oraz gęstości zdefiniowanych dla klas DMB i DMC w tabeli I ISO 8217;
- 3b. ‘olej napędowy żeglugowy’ oznacza każde paliwo żeglugowe, którego lepkość i gęstość mieszczą się w zakresach lepkości oraz gęstości zdefiniowanych dla klas DMX i DMA w tabeli I ISO 8217;
- 3c. ‘Konwencja MARPOL’ oznacza Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r., zmienioną Protokołem do niej z 1978 r.;
- 3d. ‘Załącznik VI do Konwencji MARPOL’ oznacza załącznik zatytułowany ‘Prawidła dotyczące zapobiegania zanieczyszczeniom powietrza przez statki’, dodany do Konwencji MARPOL przez Protokół z 1997 r.;
- 3e. ‘Obszary Kontroli Emisji SOx’ oznaczają obszary morskie uznane za takie przez IMO w załączniku VI do Konwencji MARPOL;
- 3f. ‘statki pasażerskie’ oznaczają statki przewożące więcej niż 12 pasażerów, przy czym pasażerem jest każda osoba z wyjątkiem:
- i) kapitana i członków załogi lub innych osób zatrudnionych lub zaangażowanych w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku w jego interesie, oraz
- ii) dzieci poniżej 1 roku;
- 3g. ‘regularne usługi’ oznaczają serie kursów statków pasażerskich obsługujących przewozy pomiędzy tymi samymi dwoma lub większą liczbą portów, lub serie podróży z oraz do tego samego portu bez przystanków pośrednich:
- i) zgodnie z opublikowanym rozkładem kursów, lub
- ii) o kursach tak regularnych lub częstych, że tworzą one rozpoznawalny harmonogram;
- 3h. ‘okręt wojenny’ oznacza statek należący do sił zbrojnych państwa noszący oznaczenia zewnętrzne wyróżniające przynależność państwową takiego statku, będący pod komendą oficera wyznaczonego odpowiednio przez władze państwa, którego nazwisko znajduje się na odpowiedniej liście oficerów lub jej odpowiednikach, obsługiwany przez załogę objętą regularną dyscypliną sił zbrojnych;

3i. 'statki cumujące' oznaczają statki, które są w bezpieczny sposób zacumowane lub zakotwiczone w porcie Wspólnoty podczas ich załadunku, rozładunku lub pobytu pasażerów w hotelu, z uwzględnieniem czasu, w którym nie przeprowadza się operacji cargo;

3j. 'statek żeglugi śródlądowej' oznacza statek przeznaczony w szczególności do eksploatacji w żegludze śródlądowej w sposób określony w dyrektywie Rady 82/714/EWG z dnia 4 października 1982 r. ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej (*), w tym wszystkie statki posiadające:

i) świadectwo wspólnotowe dla statków żeglugi śródlądowej, zdefiniowane w dyrektywie 82/714/EWG,

ii) świadectwo wystawione zgodnie z art. 22 znowelizowanej Konwencji o nawigacji po Renie;

3k. 'wprowadzenie na rynek' oznacza dostarczenie lub udostępnienie osobom trzecim, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, w dowolnym miejscu na obszarze jurysdykcji Państw Członkowskich, paliwa żeglugowego w celu spalania go na pokładzie. Nie dotyczy to dostarczenia lub udostępnienia paliwa żeglugowego w celu jego eksportu w zbiornikach cargo statków;

3l. 'regiony peryferyjne' oznaczają francuskie departamenty zamorskie, Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie, zgodnie z art. 299 Traktatu;

3m. 'technologia ograniczająca emisje' oznacza system oczyszczania gazów spalinowych lub jakąkolwiek inną metodę technologiczną, którą można zweryfikować i zastosować."

(*) Dz.U. L 301 z 28.10.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r;

e) skreśla się pkt 6;

3) artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 3

Maksymalna zawartość siarki w ciężkim oleju opałowym

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby od dnia 1 stycznia

2003 r. w obrębie ich terytorium nie były stosowane ciężkie oleje opałowe, w których zawartość siarki przekracza 1 % na jednostkę masy.

2. i) Z zastrzeżeniem odpowiedniego monitorowania emisji przez właściwe władze powyższy wymóg nie ma zastosowania do ciężkich olejów opałowych stosowanych:

a) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (*), które zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 9 tej dyrektywy należy zakwalifikować jako nowe obiekty i które odpowiadają wartościom dopuszczalnym emisji dwutlenku siarki dla takich obiektów określonym w załączniku IV do tej dyrektywy i stosowanym zgodnie z jej art. 4;

b) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE, które zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 10 tej dyrektywy należy zakwalifikować jako istniejące obiekty, jeżeli emisje dwutlenku siarki pochodzące z tych obiektów są równe lub niższe niż 1 700 mg/Nm³ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym oraz jeżeli od dnia 1 stycznia 2008 r. emisje dwutlenku siarki z obiektów energetycznego spalania, objętych art. 4 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2001/80/WE są równe lub mniejsze niż wartości dopuszczalne emisji, obowiązujące dla nowych obiektów zgodnie z załącznikiem IV częścią A do dyrektywy 2001/80/WE i jeżeli w danym przypadku zastosowanie mają art. 5, 7 i 8 tej dyrektywy;

c) w innych obiektach energetycznego spalania, które nie są objęte lit. a) lub b), jeżeli emisje dwutlenku siarki pochodzące z tych obiektów nie przekraczają 1 700 mg/Nm³ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

d) w obiektach spalania w rafineriach, jeżeli średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki, uśredniona dla wszystkich obiektów danej rafinerii, niezależnie od wykorzystanego rodzaju paliwa lub mieszanki paliw, mieści się w zakresie wartości dopuszczalnych, które zostaną wyznaczone przez każde Państwo Członkowskie i które nie mogą przekroczyć 1 700 mg/Nm³. Nie dotyczy to obiektów energetycznego spalania objętych zakresem lit. a) oraz od dnia 1 stycznia 2008 r. objętych zakresem lit. b).

ii) Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby żaden obiekt energetycznego spalania, w którym stosuje się ciężkie oleje opałowe o zawartości siarki większej niż określona w ust. 1 nie był eksploatowany bez zezwolenia wydanego przez właściwe władze, które ustalają wartości dopuszczalne emisji.

3. Przepisy ust. 2 zostaną poddane przeglądowi i, stosownie do potrzeb, zmienione w przypadku przyszłych zmian dyrektywy 2001/80/WE."

(*) Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r;

4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2010 r.:

i) w ust. 1 skreśla się słowa „również okrętowe oleje napędowe”;

ii) skreśla się ust. 2;

b) ze skutkiem od dnia 11 sierpnia 2005 r. skreśla się ust. 3 i 4;

5) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 4a

Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych w Obszarach Kontroli Emisji SO_x oraz na statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portów Wspólnoty

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby paliwa żeglugowe nie były stosowane na ich morskich wodach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz

w strefach kontroli zanieczyszczeń, będących częścią Obszarów Kontroli Emisji SO_x, jeżeli zawartość siarki w tych paliwach przekracza 1,5 % na jednostkę masy. Dotyczy to wszelkich statków pływających pod wszystkimi banderami, w tym statków, które rozpoczęły swój rejs poza Wspólnotą.

2. Daty stosowania ust. 1 są następujące:

a) dla obszaru Morza Bałtyckiego, o którym mowa w prawidło 14 ust. 3 lit. a) załącznika VI do Konwencji MARPOL, 11 sierpnia 2006 r.;

b) dla obszaru Morza Północnego:

— 12 miesięcy od dnia wejścia w życie wyznaczenia przez IMO zgodnie z ustalonymi procedurami, lub

— 11 sierpnia 2007 r.,

przy czym wiążąca jest data wcześniejsza;

c) dla wszystkich innych obszarów morskich, w tym portów, które IMO wyznacza następnie jako Obszary Kontroli Emisji SO_x zgodnie z prawidłem 14 ust. 3 lit. b) załącznika VI do Konwencji MARPOL: 12 miesięcy od wejścia w życie takiego wyznaczenia.

3. Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za wykonanie ust. 1 co najmniej w odniesieniu do:

— statków pływających pod ich banderą oraz

— w przypadku Państw Członkowskich graniczących z Obszarami Kontroli Emisji SO_x, statków pływających pod wszystkimi banderami podczas pobytu w ich portach.

Państwa Członkowskie mogą również podjąć dodatkowe działania wykonawcze w odniesieniu do innych statków zgodnie z międzynarodowym prawem morskim.

4. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby, począwszy od dnia, o którym mowa w ust. 2 lit. a), w statkach pasażerskich wykonujących regularnie usługi do lub z portu Wspólnoty na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń nie były stosowane paliwa żeglugowe, w których zawartość siarki przekracza

1,5 % na jednostkę masy. Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za wykonanie niniejszego postanowienia co najmniej w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą oraz statków pływających pod wszystkimi banderami podczas pobytu w ich portach.

5. Począwszy od dnia, o którym mowa w ust. 2 lit. a), Państwa Członkowskie wymagają prawidłowego prowadzenia dzienników okrętowych, z uwzględnieniem operacji wymiany paliwa, jako warunku wejścia statków do portów Wspólnoty.

6. Począwszy od dnia, o którym mowa w ust. 2 a), oraz zgodnie z prawidłem 18 załącznika VI do Konwencji MARPOL, Państwa Członkowskie:

— prowadzą rejestr lokalnych dostawców paliwa żeglugowego,

— zapewniają, aby zawartość siarki we wszystkich paliwach żeglugowych sprzedawanych na ich terytorium była udokumentowana przez dostawcę w kwicie bunkrowym, do którego należy załączyć zalakowaną próbkę podpisaną przez przedstawiciela statku przyjmującego,

— podejmują stosowne działania wobec dostawców paliwa żeglugowego, co do których stwierdzono, że dostarczone przez nich paliwo jest niezgodne z danymi zawartymi w kwicie bunkrowym,

— zapewniają podjęcie stosownych działań zaradczych, mających na celu dostosowanie paliwa nieodpowiadającego przepisom do tych przepisów, jeżeli takie paliwo zostanie wykryte.

7. Począwszy od dnia, o którym mowa w ust. 2 lit. a), Państwa Członkowskie zapewnią, aby oleje żeglugowe typu diesel nie były wprowadzane na rynek w obrębie ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tym paliwie przekracza 1,5 % na jednostkę masy.

8. Komisja informuje Państwa Członkowskie o datach stosowania, o których mowa w ust. 2 lit. b), oraz publikuje je w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4b

Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych w statkach żeglugi śródlądowej oraz w statkach cumujących w portach Wspólnoty

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2010 r., następujące statki nie stosowały paliw żeglugowych o zawartości siarki przekraczającej 0,1 % na jednostkę masy:

- a) statki żeglugi śródlądowej; oraz
- b) statki cumujące w portach Wspólnoty, pozostawiając załodze dostatecznie dużo czasu na dokończenie wszelkich niezbędnych operacji wymiany paliwa możliwie najszybciej po przybyciu na miejsce cumowania i możliwie najpóźniej przed odplynięciem.

Państwa Członkowskie wymagają, aby czas każdej operacji wymiany paliwa był zarejestrowany w dzienniku okrętowym.

2. Ustępu 1 nie stosuje się do statków:

- a) które zgodnie z opublikowanym rozkładem rejsów cumują krócej niż dwie godziny;
- b) żeglugi śródlądowej posiadających certyfikat zgodności z Międzynarodową Konwencją o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. w każdorazowo obowiązującej wersji, w czasie, gdy znajdują się na morzu;
- c) wymienionych w załączniku i pływających wyłącznie w obrębie terytorium Republiki Greckiej, do dnia 1 stycznia 2012 r.;
- d) które podczas cumowania w portach wyłączają wszystkie silniki i pobierają energię elektryczną z lądu.

3. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2010 r. Państwa Członkowskie zapewnią, aby olej napędowy żeglugowy nie był wprowadzany na rynek w obrębie ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tym paliwie przekracza 0,1 % na jednostkę masy.

Artykuł 4c

Testy i stosowanie nowych technologii ograniczających emisje

1. Państwa Członkowskie mogą, w razie potrzeby we współpracy z innymi Państwami Członkowskimi, zezwolić na przeprowadzenie testów technologii ograniczających emisje na statkach pływających pod ich banderą lub na obszarach morskich w obrębie ich jurysdykcji. Podczas tych testów stosowanie paliw żeglugowych spełniających wymogi art. 4a oraz 4b nie jest obowiązkowe, jeżeli:

— Komisja oraz Państwo, w którym znajduje się dany port zostaną powiadomione na piśmie co najmniej 6 miesięcy przed rozpoczęciem testów,

— pozwolenie na testy będzie obowiązywało nie dłużej niż 18 miesięcy,

— wszystkie statki uczestniczące w testach będą miały zainstalowane zabezpieczone przed manipulacją urządzenia zapewniające nieprzerwane monitorowanie emisji gazów kominowych, stosowane przez cały okres trwania testów,

— na wszystkich statkach uczestniczących w testach zostanie osiągnięta redukcja emisji, która będzie co najmniej równorzędna z wynikami, które zostałyby uzyskane w wyniku zastosowania wartości dopuszczalnych siarki określonych w niniejszej dyrektywie,

— zostanie zapewniony właściwy system usuwania odpadów, które powstały w całym okresie trwania testów w wyniku zastosowania technologii ograniczania emisji,

— przez cały okres trwania testów będzie dokonywana ocena wpływu na środowisko morskie, w szczególności na ekosystemy w portach zamkniętych oraz ujściach rzek, oraz

— w ciągu 6 miesięcy od zakończenia testów ich pełne wyniki zostaną udostępnione Komisji i opinii publicznej.

2. Technologie ograniczania emisji dla statków pływających pod banderą Państwa Członkowskiego są zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiającego Komitet ds. bezpiecznych mórz i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki (COSS) (*), z uwzględnieniem:

— wytycznych, które zostaną opracowane przez IMO,

— wyników testów przeprowadzonych na mocy ust. 1,

— wpływu na środowisko, w tym możliwych do uzyskania redukcji emisji oraz wpływu na ekosystemy w portach zamkniętych i ujściach rzek,

— możliwości monitorowania i weryfikacji.

3. Należy ustalić kryteria stosowania technologii ograniczających emisje na statkach pływających pod wszystkimi banderami w portach zamkniętych i ujściach rzek we Wspólnocie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 9 ust. 2. Komisja informuje o tych kryteriach IMO.

4. Jako alternatywa do stosowania paliw żeglugowych niskosiarkowych spełniających wymogi określone w art. 4a i 4b, Państwa Członkowskie mogą zezwolić statkom na stosowanie zatwierdzonych technologii ograniczania emisji, jeżeli statki te:

— stale osiągają redukcję emisji, która jest co najmniej równorzędna z wynikami, które zostałyby uzyskane w wyniku zastosowania wartości dopuszczalnych siarki w paliwie określonych w niniejszej dyrektywie,

— są wyposażone w urządzenia do stałego monitorowania emisji, oraz

— udokumentują wyczerpująco, że jakiegokolwiek strumienia odpadów usuwanych w portach zamkniętych oraz ujściach rzek nie mają wpływu na ekosystemy, opierając się na kryteriach przekazanych IMO przez Państwa, w których znajduje się dany port.

(*) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 415/2004 (Dz.U. L 68 z 6.3.2004, str. 10).";

6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby zawartość siarki w paliwie żeglugowym była zgodna z odpowiednimi przepisami art. 4a i 4b.

Odpowiednio do potrzeb należy stosować każdą z następujących metod pobierania próbek, analiz oraz kontroli:

- pobieranie próbek paliwa żeglugowego w trakcie jego dostawy, w celu spalania na pokładzie statku zgodnie z wytycznymi IMO i analiza zawartości siarki w paliwie,
- pobieranie próbek i analiza zawartości siarki w paliwie żeglugowym przeznaczonym do spalania na pokładzie statku, znajdującym się w zbiornikach, jeżeli jest to możliwe, oraz w zalakowanych zbiornikach na pokładzie statków,
- kontrola dziennika okrętowego oraz kwitów bunkrowych.

Pobieranie próbek rozpoczyna się w dniu, w którym wchodzi w życie odpowiednia wartość dopuszczalna dla zawartości siarki w paliwie. Pobieranie próbek musi odbywać się z wystarczającą częstotliwością, w wystarczających ilościach i w taki sposób, aby próbki były reprezentatywne dla badanego paliwa oraz dla paliwa stosowanego przez statki na danych obszarach morskich, w danych portach oraz na danych drogach żeglugi śródlądowej.

Stosownie do potrzeb Państwa Członkowskie podejmą również odpowiednie kroki w celu monitorowania zawartości siarki w paliwach żeglugowych innych niż te, do których stosuje się art. 4a i 4b.”;

b) ustęp 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) metoda ISO 8754 (1992 r.) i PrEN ISO 14596 dla ciężkiego oleju opałowego i paliw żeglugowych;”;

7) artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

Sprawozdania i przegląd

1. Na podstawie wyników pobierania próbek, analiz i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 6, Państwa Członkowskie do dnia 30 czerwca każdego roku dostarczają Komisji krótkie sprawozdanie dotyczące zawartości siarki w paliwach płynnych objętych zakresem niniejszej dyrektywy i stosowanych na ich terytorium w poprzednim roku kalendarzowym. Sprawozdanie to zawiera informację o całkowitej liczbie przetestowanych próbek z podziałem na rodzaj paliwa oraz wskazuje każdorazowo użytą ilość paliwa

i wyliczoną średnią zawartość siarki. Państwa Członkowskie informują również o liczbie kontroli przeprowadzonych na pokładzie statków oraz o średniej zawartości siarki w paliwach żeglugowych, stosowanych na ich terytorium, które nie są objęte zakresem niniejszej dyrektywy w dniu 11 sierpnia 2005 r..

2. Na podstawie, między innymi:

- a) rocznych sprawozdań przedstawianych zgodnie z ust. 1;
- b) zaobserwowanych trendów w zakresie jakości powietrza, zakwaszenia, kosztów paliwa i przesunąć modalnych;
- c) postępów w redukcji emisji tlenków siarki przez statki osiągniętych dzięki mechanizmom IMO odpowiednio do inicjatyw Wspólnoty w tym zakresie;
- d) nowej analizy kosztowej opłacalności środków zawartych w art. 4a ust. 4 oraz możliwych dalszych środków służących redukcji emisji, uwzględniającej pośrednie i bezpośrednie korzyści dla środowiska; oraz
- e) wdrożenia art. 4c;

Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, do 2008 r., sporządzone sprawozdanie.

Komisja może wraz ze sprawozdaniem przedłożyć propozycję zmian do niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do:

- drugiego etapu ograniczania wartości dopuszczalnych siarki w poszczególnych kategoriach paliwa oraz,
- obszarów morskich, na których należy stosować paliwo żeglugowe niskosiarkowe, z uwzględnieniem prac w ramach IMO.

Komisja poświęci szczególną uwagę propozycjom dotyczącym:

- a) wyznaczenia dodatkowych Obszarów Kontroli Emisji SOx;
- b) obniżenia wartości dopuszczalnych siarki w paliwach żeglugowych, stosowanych na Obszarach Kontroli Emisji SOx, w miarę możliwości do poziomu 0,5 %;
- c) podjęcia działań alternatywnych lub uzupełniających.

3. Do dnia 31 grudnia 2005 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie dotyczące możliwego stosowania instrumentów ekonomicznych, w tym mechanizmów takich jak zróżnicowane opłaty oraz opłaty za kilometr, zbywalne pozwolenia na emisję oraz potrącenia.

Komisja, może rozważyć, w ramach przeglądu w 2008 r., przedłożenie wniosków w sprawie instrumentów ekonomicznych jako środków alternatywnych lub uzupełniających, pod warunkiem że można będzie jednoznacznie wykazać korzyści, jakie niosą one dla środowiska naturalnego i zdrowia.

4. Wszelkie zmiany niezbędne do technicznego dostosowania do art. 2 pkt 1, 2, 3, 3a, 3b, oraz 4 lub art. 6 ust. 2 w świetle postępu naukowo-technicznego zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 9 ust. 2. Dostosowanie takie nie spowoduje jakiegokolwiek bezpośredniej zmiany zakresu obowiązywania niniejszej dyrektywy lub wartości dopuszczalnych siarki w paliwie określonych w niniejszej dyrektywie.”;

8) artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Procedura komitetu

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE (*) z uwzględnieniem jej art. 8.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 lipca 2005 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

Termin ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmie swój regulamin wewnętrzny.

(*) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”;

9) do niniejszej dyrektywy dodaje się tekst zawarty w Załączniku.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do 11 sierpnia 2006 r. Niezwłocznie informują one o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

W imieniu Rady
J. STRAW
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

STATKI GRECKIE

NAZWA STATKU	ROK DOSTAWY	NUMER IMO
ARIADNE PALACE	2002	9221310
IKARUS PALACE	1997	9144811
KNOSSOS PALACE	2001	9204063
OLYMPIA PALACE	2001	9220330
PASIPHAE PALACE	1997	9161948
FESTOS PALACE	2001	9204568
EUROPA PALACE	2002	9220342
BLUE STAR I	2000	9197105
BLUE STAR II	2000	9207584
BLUE STAR ITHAKI	1999	9203916
BLUE STAR NAXOS	2002	9241786
BLUE STAR PAROS	2002	9241774
HELLENIC SPIRIT	2001	9216030
OLYMPIC CHAMPION	2000	9216028
LEFKA ORI	1991	9035876
SOPHOKLIS VENIZELOS	1990	8916607”

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 22 kwietnia 2005 r.

ustanawiająca Zespół Doradczy ds. Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem

(2005/516/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W 2003 r. Komisja powołała Grupę Osobistości z dziedziny badań nad bezpieczeństwem, której zasadnicze zadanie polegało na przedstawieniu propozycji zasad i priorytetów Europejskiego Programu Badań nad Bezpieczeństwem (ESRP).
- (2) Po przedstawieniu przez Grupę Osobistości w 2004 r. raportu zatytułowanego „Badania na rzecz bezpiecznej Europy”, w komunikacie Komisji z dnia 7 września 2004 r. zatytułowanym „Badania nad bezpieczeństwem — następny etap”⁽¹⁾ zaproponowano powołanie Zespołu Doradczego ds. Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem (ESRAB).
- (3) Konieczne jest powołanie ESRAB oraz określenie jego zadań i struktury.
- (4) ESRAB powinien wnieść wkład w treść i wdrożenie Europejskiego Programu Badań nad Bezpieczeństwem.

- (5) W skład ESRAB powinni wejść eksperci reprezentujący różne zainteresowane grupy, a mianowicie użytkowników, przemysł i organizacje badawcze. ESRAB powinien składać się z dwóch grup o różnych, ale uzupełniających się rolach, stosownie do ich dziedzin działalności.
- (6) Bez uszczerbku dla komisyjnych reguł dotyczących bezpieczeństwa zawartych w Załączniku do decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom⁽²⁾, należy określić zasady dotyczące ujawniania informacji przez członków ESRAB.
- (7) Należy ustalić termin stosowania niniejszej decyzji. W odpowiednim czasie Komisja rozważy celowość przedłużenia tego terminu,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zespół doradczy

Powołuje się niniejszym zespół doradczy przy Komisji Europejskiej zwany „Zespołem Doradczym ds. Europejskich Badań nad Bezpieczeństwem” (ESRAB), ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2005 r.

⁽¹⁾ COM(2004) 590 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, str. 1. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2005/94/WE, Euratom (Dz.U. L 31 z 4.2.2005, str. 66).

Artykuł 2

Zadania

Komisja może zasięgać opinii ESRAB we wszelkich sprawach dotyczących treści i wdrożenia Europejskiego Programu Badań nad Bezpieczeństwem (ESRP), realizowanego w ramach programu ramowego na rzecz badań Wspólnoty Europejskiej.

ESRAB wykonuje swoje zadania z pełną znajomością kontekstu polityki europejskiej, w szczególności działalności badawczej prowadzonej na szczeblu krajowym, i wspierając europejskie inicjatywy z zakresu polityki badań naukowych.

ESRAB przedstawia Komisji zalecenia dotyczące, między innymi, następujących zagadnień:

- a) określanie misji strategicznych, obszarów zainteresowania i priorytetów ESRP na podstawie raportu Grupy Osobistości „Badania na rzecz bezpiecznej Europy”, z uwzględnieniem powołania Europejskiej Agencji Obrony oraz działań podejmowanych na szczeblu krajowym i międzyrządowym;
- b) zdolności technologiczne, jakie mają być zapewnione przez uczestników programu; Komitet przedstawi zalecenie dotyczące strategii na rzecz poprawy bazy technologicznej europejskiego przemysłu w celu zwiększenia jego konkurencyjności;
- c) strategiczne i operacyjne aspekty ESRP, z uwzględnieniem doświadczeń i rezultatów uzyskanych w ramach działań przygotowawczych na rzecz poprawy europejskiego potencjału przemysłowego w dziedzinie badań nad bezpieczeństwem⁽¹⁾, uzyskanych od służb Komisji aktywnie zainteresowanych dziedziną bezpieczeństwa, w tym badaniami objętymi programem ramowym na rzecz badań Wspólnoty Europejskiej, oraz od innych grup eksperckich i doradczych;
- d) kwestie wdrożeniowe, takie jak wymiana informacji niejawnych oraz prawa własności intelektualnej;
- e) optymalizacja wykorzystania publicznej infrastruktury badawczej i analitycznej w ramach Europejskiego Programu Badań nad Bezpieczeństwem;
- f) strategia komunikacji służąca promowaniu wiedzy na temat ESRP oraz informowaniu o programach badawczych uczestników.

Przewodniczący obu grup ESRAB, określonych w art. 4 ust. 1, mogą wskazywać Komisji inne zagadnienia wymagające opinii Komitetu.

⁽¹⁾ COM(2004) 72 wersja ostateczna.

Artykuł 3

Członkowie ESRAB — mianowanie

1. Członkowie ESRAB są mianowani przez Komisję spośród wysokiej rangi specjalistów i ekspertów strategicznych posiadających wiedzę fachową w dziedzinach wymienionych w art. 2.

2. Członkowie są mianowani *ad personam* i nie wyznacza się zastępców. Członkowie działają we własnym imieniu i doradzają Komisji niezależnie od jakichkolwiek zewnętrznych instrukcji. Nie rozpowszechniają oni informacji uzyskanych przez Zespół w toku jego działań, jeśli Komisja uzna takie informacje za poufne.

3. Członkowie są mianowani na okres nieprzekraczający terminu wygaśnięcia niniejszej decyzji. Pełnią oni swoje funkcję do chwili mianowania następców lub do końca swojej kadencji.

4. Komisja może mianować inną osobę na pozostały okres kadencji członka, który utracił zdolność wnoszenia użytecznego wkładu w prace Zespołu, złożył rezygnację lub nie przestrzega warunków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu bądź w art. 287 Traktatu.

5. Wykaz członków ESRAB oraz mianowania kolejnych są ogłaszane przez Komisję dla celów informacyjnych w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Funkcjonowanie

1. ESRAB składa się z dwóch grup:

- a) grupy zajmującej się wymogami zamawiających badania nad bezpieczeństwem;
- b) grupy zajmującej się wymogami dostawców technologii.

2. Członkowie ESRAB wybierają przewodniczącego każdej z grup.

3. W porozumieniu z Komisją mogą być zakładane podgrupy *ad hoc*, których zadaniem jest badanie szczególnych zagadnień na podstawie mandatu określonego przez jedną lub obie grupy ESRAB. Zaraz po wypełnieniu swojego mandatu podgrupy są rozwiązywane.

4. Komisja może zapraszać ekspertów lub obserwatorów, w tym osoby ze służb Komisji posiadające szczególne kompetencje, do prac nad poszczególnymi punktami porządku obrad, osoby te udzielają wskazówek potrzebnych w pracach ESRAB albo uczestniczą w pracach podgrup *ad hoc*, jeśli uzna się to za niezbędne lub użyteczne.

5. Grupy ESRAB spotykają się zazwyczaj w biurach Komisji zgodnie z trybem i kalendarzem ustalonym przez Komisję. Obie grupy ESRAB mogą korzystać z obsługi sekretarskiej Komisji. Grupy mogą odbywać wspólne spotkania w celu zapewnienia spójności stanowisk i lepszej koordynacji. Wspólnym spotkaniom przewodniczą wspólnie przewodniczący obu grup ESRAB.

6. Na podstawie wniosku Komisji grupy ESRAB przyjmują uzgodnione zakresy uprawnień, w tym regulamin.

7. W celu rozprowadzania dokumentów roboczych, wniosków, protokołów oraz wszelkich innych stosownych dokumentów założona zostaje zamknięta sieć wewnętrzna (intranet).

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 kwietnia 2005 r.

Artykuł 5

Wydatki

Koszty podróży ponoszone przez członków i wybranych ekspertów w związku z działaniami ESRAB są zwracane przez Komisję zgodnie z jej zasadami. Członkowie i wybrani eksperci nie otrzymują wynagrodzenia za wykonywane przez nich zadania.

Artykuł 6

Ujawnianie informacji

Zasady ujawniania informacji przez członków ESRAB zostają określone w regulaminie ESRAB.

Żadne osoby uczestniczące w działaniach ESRAB nie ujawniają informacji, do których uzyskują dostęp w związku ze swoim udziałem w tych działaniach.

Artykuł 7

Stosowanie

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Członek Komisji